

Univerzita Karlova v Praze

Filozofická fakulta

Ústav světových dějin

Bakalářská práce

Eliška Švandová

**Příspěvek ke vzniku, interpretaci a historickému významu
Deklarace nezávislosti Spojených států amerických**

Contribution to the origin, interpretation and historic significance of the
United States Declaration of Independence

Praha 2016

Vedoucí práce: PhDr. Jan Koura, Ph.D

Poděkování

Na tomto místě bych chtěla poděkovat PhDr. Janu Kourovi, Ph.D, za jeho cenné rady, věcné připomínky a odborné vedení při zpracovávání mé bakalářské práce.

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem tuto bakalářskou práci vypracovala samostatně a výhradně s použitím citovaných pramenů, literatury a dalších odborných zdrojů a že práce nebyla využita v rámci jiného vysokoškolského studia či k získání jiného nebo stejného titulu.

V Praze, dne .....

.....

Podpis

Abstrakt

Cílem bakalářské práce je analýza dějinných souvislostí, které vedly ke vzniku a přijetí Deklarace nezávislosti Spojených států amerických. Práce se zaměřuje nejen na samotné historické události, jež s vyhlášením Deklarace bezprostředně souvisely, ale i na proces její tvorby a jejího přijetí. Důraz je kladen na právní dokumenty a publicistická a filozofická díla, ze kterých autor při sepisování Deklarace vycházel, a také na komisi, jež byla sestavením tohoto dokumentu pověřena. Zvláštní pozornost je věnována osobě Thomase Jeffersona, zejména pak zodpovězení otázky, do jaké míry Jefferson ovlivnil závěrečný text Deklarace. Poslední část práce stručně hodnotí vnímání tohoto dokumentu v dnešní době.

Abstract

The main goal of this bachelor thesis is to analyze historical context leading to the origin and adoption of United States Declaration of Independence. Thesis focuses not only at historical events directly related with announcement of Declaration but also at the process of its creation and adoption. Emphasis is placed on legal documents and publicist and philosophic writings which the author of Declaration used and also on the committee entrusted with creation of the document. Special attention is dedicated to Thomas Jefferson and mainly on answering question concerning how much Jefferson influenced final text of Declaration. Final part of this thesis is a brief evaluation of perception of this document in nowadays.

Klíčová slova

americká válka za nezávislost; Deklarace nezávislosti; Thomas Jefferson; Benjamin Franklin; John Adams; Thomas Paine

Key words

American revolutionary war; Declaration of Independence; Thomas Jefferson; Benjamin Franklin; John Adams; Thomas Paine

OBSAH

1. ÚVOD	8
1.1 POUŽITÉ ZDROJE	10
2. CESTA K NEZÁVISLOSTI	12
2.1 „ŽÁDNÉ ZDANĚNÍ BEZ ZASTOUPENÍ!“	12
2.2 TOWNSHENDOVY ZÁKONY	13
2.3 BOSTON JAKO SYMBOL ODPORU	14
2.4 PAŠERÁCTVÍ A ZÁKON O ČAJI	15
2.5 BOSTON OPĚT V CENTRU DĚNÍ	16
3. KONTINENTÁLNÍ KONGRESY	17
3.1 PRVNÍ KONTINENTÁLNÍ KONGRES	17
3.2 LEXINGTON A CONCORD: ZAČÁTEK VÁLKY	18
3.3 DRUHÝ KONTINENTÁLNÍ KONGRES	19
3.3.1 REZOLUCE RICHARDA HENRYHO LEE	21
4. ZDRAVÝ ROZUM: NÁZORY NA DĚNÍ V KOLONIÍCH	23
4.1 ZDRAVÝ ROZUM	24
4.2 DOPAD DÍLA NA SPOLEČNOST	26
5. VÝBOR PĚTI	28
5.1 JOHN ADAMS	28
5.1.1 PROČ ADAMS?	29
5.2 BENJAMIN FRANKLIN	30
5.2.1 PROČ FRANKLIN?	31
5.3 ROGER SHERMAN	31
5.3.1 PROČ SHERMAN?	33
5.4 ROBERT R. LIVINGSTON	33
5.4.1 PROČ LIVINGSTON?	34
6. THOMAS JEFFERSON: AUTOR DEKLARACE NEZÁVISLOSTI	36
6.1 RODINA A VZDĚLÁNÍ	36
6.2 MARTHA JEFFERSON	38
6.3 REVOLUCE A POLITICKÁ KARIÉRA	39
6.4 DELEGÁT KONGRESU	40
7. TVORBA DEKLARACE NEZÁVISLOSTI	43
7.1 PRŮBĚH VYTVÁŘENÍ NÁVRHU	43

7.2	NÁSTIN VÝVOJE TEXTU A OBSAHOVÉ ZMĚNY PROVEDENÉ KONGRESEM.....	44
8.	DEKLARACE NEZÁVISLOSTI	48
8.1	PŘIROZENOPRÁVNÍ TEORIE	48
8.1.1	JOHN LOCKE A JEHO DRUHÉ POJEDNÁNÍ O VLÁDĚ.....	48
8.2	ANGLOAMERICKÉ PRÁVNÍ DOKUMENTY	50
8.3	OBSAH DEKLARACE.....	51
9.	PŘIJETÍ A PODEPSÁNÍ.....	54
10.	DEKLARACE NEZÁVISLOSTI A SPOJENÉ STÁTY 21. STOLETÍ.....	57
10.1	OSLAVY	57
10.2	NÁRODNÍ HRDOST A OTCOVÉ ZAKLADATELÉ	58
10.3	MUZEUM NÁRODNÍHO ARCHIVU	59
11.	ZÁVĚR.....	61
	PRAMENY A EDICE DOKUMENTŮ	64
	SEKUNDÁRNÍ LITERATURA	66
	INTERNETOVÉ ZDROJE	69
	INTERNETOVÉ ODKAZY.....	70
	PŘÍLOHY	71

1. ÚVOD

Sedmiletá válka (1756–1763), kterou lze také chápat jako první světový konflikt, rozpohybovala na severoamerickém kontinentu sled událostí, jež zásadním způsobem určily jeho další vývoj. Velká Británie se stala koloniální velmocí v celosvětovém měřítku, avšak důsledkem válečných výdajů vzrostla její míra zadluženosti. Britský parlament se proto rozhodl hledat nové finanční příjmy, jež by pokryly vzniklé náklady, u svých zaoceánských poddaných. Od poloviny 60. let 18. století schválil několik nových zdaňovacích zákonů vztahujících se pouze na kolonie. Rozhořčení, s jakým se tyto zákony setkaly, nikdo neočekával. Kolonisté sami sebe chápali jako potomky Angličanů a domnívali se, že disponují stejnými právy jako obyvatelé Britských ostrovů. V parlamentních zdaňovacích zákonech proto spatřovali bezostyšnou uzurpaci svých vlastních práv.

Napjatá atmosféra trvala deset let, během níž narůstalo rozhořčení a nevraživost, které se postupem času promítaly do lokálních potyček a nepokojů. Avšak až dubnový střet povstaleckých sil s britskými jednotkami u Lexingtonu a Concordu v roce 1775 rozpoutal opravdový konflikt – americkou válku za nezávislost. Krátce na to se ve Filadelfii sešel druhý kontinentální kongres, nicméně nezávislost jeho primárním cílem nebyla. Téměř nikdo z obyvatel kolonií si nepřál odtržení¹ od mateřské země, hlavními snahami se stalo usmíření s Velkou Británií a navrácení pořádku do *statusu quo ante*.

Snahy vyjednávat ale ztroskotávaly. Byla to autorita krále, kterou kolonisté právně uznávali a k níž směřovali veškeré své prosby. Oproti tomu parlament považovali za ono zlo, jež zasahovalo do jejich základních práv a svobod. Jiří III. však ignoroval pokorné petice a adresy svých amerických poddaných. Postupně tak obecné rozhořčení začalo směřovat i k jeho osobě, až se sám král stal hlavní terčem nenávislosti.² Problémy politické, ekonomické a sociální,³ vyplouvající na povrch americké společnosti, vedly formující se národ k nové identitě. Téma nezávislosti přestávalo být tabu.

---

¹ Samozřejmě se našli i tací, kteří nezávislost prosazovali. Jednalo se například o Samuela Adamse a radikální skupinu lidí okolo jeho osoby.

² K tomuto obratu přispěl na počátku roku 1776 pamflet Thomase Paina Zdravý rozum (*Common Sense*), který si vůči králi nebral žádné servítky.

³ Ekonomické represe ze strany Velké Británie omezovaly obchodní možnosti kolonií. Došlo například k udělení monopolního práva na dovoz čaje do kolonií Východoindické společnosti roku 1773 nebo k úplnému uzavření bostonského přístavu v roce 1774. K sociálním obtížím viz RAKOVÁ, Svatava, *Podivná revoluce. Dlouhá cesta Američanů k nezávislosti (1763–1783)*, Praha 2005, s. 25.

Na počátku června 1776 předstoupil virginský delegát Richard Henry Lee před kongres s rezolucí, která prohlašovala právo kolonií na nezávislost. Její přijetí se stalo předmětem debat, nicméně konečné usnesení bylo odloženo. Mezitím se však do práce pustil Výbor pěti, jehož úkolem bylo sestavit návrh deklarace, jež by prohlašovala nezávislost severoamerických kolonií. Leeova rezoluce i Deklarace nezávislosti byly schváleny kongresem zhruba o měsíc později. Přijetí Deklarace nezávislosti představiteli vzbouřených kolonií ve Filadelfii 4. července 1776 se zapsalo do amerických dějin jako jeden z jejich nejdůležitějších momentů, jenž určil budoucí směr nově se rodícího státu. Americká nezávislost tak ovlivnila světové mocenské uspořádání a inspirovala svým textem mnoho dalších obdobných dokumentů.⁴

Téma Deklarace nezávislosti je poměrně široké ke zpracování v rámci bakalářské práce, proto je mým cílem zachytit nejdůležitější události vedoucí k tvorbě tohoto historického dokumentu. Přednostní pozornost se věnuje osobnostem, které se na jejím vzniku podílely, zejména Výboru pěti, jenž byl pověřen sestavením návrhu, a Thomasu Jeffersonovi jakožto hlavnímu autorovi textu. Jádrem práce nastiňuje okolnost vzniku a obsahovou analýzu textu Deklarace. Částečně se také text dotkne vnímání tohoto dokumentu v americké společnosti. Cílem je tedy nejen rozbor Deklarace, ale i historický kontext jejího zrození.

Text práce je strukturován do pěti ucelených částí. První obsahuje nastínění celkových událostí, které předcházely a vedly k rozhodnutí vytvořit Deklaraci nezávislosti, považují to za nezbytné k zasazení tématu do historických souvislostí. Navazující úsek, věnovaný pamfletu *Zdravý rozum* (*Common Sense*) od Thomase Paina, přibližuje nálady v koloniích a myšlenkové pochody revoluční generace. Celé dvě kapitoly věnující se Výboru pěti a Jeffersonovi představují životní osudy těchto mužů před druhým kontinentálním kongresem a zodpovídají, proč právě oni byli vybráni do Výboru pěti.

Následující stěžejní část se zaměřuje na Deklaraci samotnou. Záměrem je analyzovat průběh jejího vytváření, tedy jakým způsobem pracoval Jefferson jakožto autor textu a jak se na něm zbylí členové Výboru podíleli. Při analýze vývoje textu a jeho myšlenkových zdrojů se zaměřuji především na Druhé pojednání o vládě (*Second Treatise of Government*) od Johna Locka a angloamerické právní dokumenty. Na závěr

---

⁴ Více k tomu ARMITAGE, David, *The Declaration of Independence: A Global History*, Cambridge 2007 a taktéž ARMITAGE, David, *The Declaration of Independence in World Context*, in: OAH History Magazine, Vol. 18, No. 3 (2004), s. 61–66.

se pokuším zodpovědět, proč právě Jefferson byl vybrán pro sepsání návrhu a do jaké míry ovlivnil svými vlastními myšlenkami a názory podstatu Deklarace. Stručně se také v jedné z posledních kapitol dotýkám přijetí a podepsání tohoto dokumentu.

Práci uzavírá kapitola, nastiňující vnímání Deklarace současnými obyvateli USA, k tomu využiji zejména statistické výzkumy Gallupova ústavu.⁵ Příloha této bakalářské práce bude obsahovat samotný text Deklarace nezávislosti v českém jazyce doplněný o fotografické vyobrazení dokumentu.

1.1 POUŽITÉ ZDROJE

Vzhledem k tomu, že česká historiografie tomuto tématu⁶ nevěnuje příliš pozornosti, a pokud ano, tak okrajově, jsou mými zdroji především knihy a články amerických historiků. Ve své práci využívám jak dostupné prameny, tak sekundární literaturu. Co se týče zahraničních časopiseckých článků, pracuji hlavně s vědeckým portálem JSTOR.⁷

Stěžejními odbornými pracemi pro téma Deklarace je *Declaration of Independence: It's History* od Johna H. Hampdena. Přestože byla vydána již v roce 1906, mnoho současných historiků na tuto knihu odkazují ve svých publikacích. Je tomu tak proto, že Hampdenův text pracuje zejména s prameny, které povětšinou uvádí v plném znění. Ty na sebe navazují a společně s Hampdenovými pasážemi vytvářejí logický celek. Druhou knihou, kterou bych chtěla jmenovat, je *American Scripture: Making of Declaration of Independence* od Pauline Maierové z konce 90. let 20. století, která přibližuje téma skrze dobové osobnosti, události a angloamerické právní dokumenty. V neposlední řadě využívám práce Carla L. Beckera *Declaration of Independence: A Study in the History of Political Ideas* a Herberta Friedenwalda *Declaration of Independence: An Interpretation and an Analysis*. Přestože obě publikace pocházejí z počátku 20. století, stejně jako u Hampdena jsou stále zmiňovány v novodobější literatuře. Pro nastínění vývoje textu Deklarace čerpám z *Declaration of Independence: The Evolution of a Text* od Juliana P.

---

⁵ <http://www.gallup.com/home.aspx>.

⁶ Nikdo z českých historiků se vyloženě nezabýval Deklarací nezávislosti. Přehledně americkou revoluci za nezávislost zpracovala Svatava Raková, kniha však vyšla v edici Dějin do kapsy a neobsahuje bibliografické poznámky. Přínosnější pro tuto práci jsou pak články od Jaromíra Soukupa, věnující se říjnové královské proklamaci (1763) a Synům svobody a jejich aktivitám během kolkové krize. Dále se americkými dějinami zabývá i Josef Opatrný, jeho článek o Benjaminu Franklinovi je v práci využit, avšak jeho další publikace se zaměřují na jiná období amerických dějin. A nakonec pozornost dalším dvěma Otcům zakladatelům – Jeffersonovi a Washingtonovi – věnoval Ivan Brož, knihy jsou však populárně naučného rázu.

⁷ www.jstor.org.

Boyda, jenž pro svou práci důkladně analyzoval všechny dostupné návrhy či verze dokumentu z období jeho vytváření a schvalování.

Hlavním typem pramene, z kterého vycházím, je osobní korespondence jednotlivých delegátů či jejich rodinných příslušníků. Ta je většinou dobře dosažitelné skrze internetové stránky a to především díky americkému vládně zřízenému portálu *Founders Online*.⁸ Mimo jiné využívám projekt Avalon (*The Avalon Project*),⁹ který se zaměřuje na zpřístupnění dokumentů týkajících se práva, historie a diplomacie USA. Díky tomuto projektu jsou tak dostupné rezoluce, petice či nařízení, vydané kongresem. Ty se samozřejmě nacházejí i v třiceti čtyřsvazkovém vydání Deníků kontinentálního kongresu 1774–1789 (*Journal of the Continental Congress 1774–1789*), s kterými taktéž pracuji.

---

⁸ <http://founders.archives.gov/>.

Tato stránka slouží pro obecné vyhledávání, nicméně některým významným osobnostem jsou věnovány i samostatné stránky, jako je tomu v například případě Johna Adamse. Web Adamsovy rodinné spisy (*Adams Family Papers*) provozuje Massachusettská Historická společnost.

⁹ <http://avalon.law.yale.edu/>.

2. CESTA K NEZÁVISLOSTI

2.1 „ŽÁDNÉ ZDANĚNÍ BEZ ZASTOUPENÍ!“

Počátek cesty třinácti severoamerických osad k nezávislosti je třeba spatřovat ve Francouzsko-indiánské válce,¹⁰ která na severoamerickém kontinentě zapříčinila mnoho změn. Tento první světový konflikt¹¹ přinesl Britskému impériu značné náklady. Národní dluh narostl do ohromných rozměrů a činil tak zhruba 130 milionů liber, což představuje dvojnásobek oproti roku 1754.¹² Vzhledem k tomu, že kolonisté platili ročně na daních mnohem méně než Britové,¹³ kancléř státní pokladny a premiér, George Grenville, se rozhodl prosadit zákon o americkém příjmu (*American Revenue Act*) známý také pod názvem cukerný zákon (*Sugar Act*). Ten vešel v platnost v dubnu 1764, snižoval clo na dovoz melasy na polovinu, avšak zvyšoval clo na dovoz cukru a luxusního zboží a zároveň určil, že některé zboží, jako například kožešiny, musí být výhradně exportováno do Velké Británie.¹⁴

Dalším Grenvillovým krokem bylo vytvoření návrhu zákona o kolkovním (*Stamp Act*), ten by v praxi pro kolonisty znamenal opatřovat písemnosti různé povahy speciálními známkami – kolky. Obdobný zákon platil ve Velké Británii již od roku 1670,¹⁵ a proto návrh zákona bez problémů prošel parlamentem a v koloniích měl vejít v platnost od listopadu 1765.¹⁶

Již cukerný zákon přinesl vlnu nevole, avšak projevoval se pouze ve formě umírněných petic adresovaných parlamentu ze strany osad. Odpor proti kolkovému zákonu byl znatelně větší a měl přímý dopad především na úředníky, kteří měli distribuovat kolky či okolkovaný papír a vybírat tak daně. Do konce října většina těchto úředníků rezignovala na svůj post v obavě o svůj život a majetek.¹⁷ K řešení daného stavu byl na popud kolonie Massachusetts v říjnu svolán kongres, jehož se zúčastnilo devět

---

¹⁰ Trvala v letech 1756 – 1763, ukončena mírovou smlouvou v Paříži 10. února 1763. Více viz OPATRŇÝ, Josef, *Válka Mohykanů. Sedmiletá válka v Americe*, Praha 2000. Nebo BORNEMAN, Walter R., *The French and Indian War: Deciding the Fate of North America*, New York 2006.

¹¹ JOHNSON, Paul, *Dějiny amerického národa*, Praha 2014, s. 105.

¹² MORISON, Samuel E. – COMMAGER, Henry S. – LEUCHTENBURG, William E., *The Growth of the American Republic. Volume One*, New York 1969, s. 143.

¹³ JOHNSON, Paul, c. d., s. 113.

¹⁴ MORISON, Samuel E. – COMMAGER, Henry S. – LEUCHTENBURG, William E., c. d., s. 144.

¹⁵ RAKOVÁ, Svatava, c. d., s. 53.

¹⁶ *The Stamp Act, March 22, 1765*, dostupné z: <
http://avalon.law.yale.edu/18th_century/stamp_act_1765.asp> [cit. 5. 11. 2015].

¹⁷ MIDDLEKAUFF, Robert. *The Glorious Cause: The American Revolution 1763–1789*. New York 2007, s. 94.

kolonií. Ten dospěl k rozhodnutí, že pro svobodu národa je naprosto nezbytné, aby nedocházelo k uvalení daní bez jeho souhlasu, a pokud někdo tak může vůči koloniím učinit, tak pouze jejich zástupci, kteří však díky geografickým podmínkám nemají možnost reprezentovat kolonie v dolní sněmovně.¹⁸

Kongres zároveň určil výbory k tvorbě petic pro krále a obě komory parlamentu.¹⁹ Tyto kroky byly ze stran kolonistů podpořeny bojkotem britského zboží. A „Žádné zdanění bez zastoupení!“ se stalo provolávaným heslem tohoto období. Především bojkot zboží a neschopnost prosadit v praxi zákon o kolkovném zapříčinily, že byl na jaře 1766 zrušen.²⁰ V tuto chvíli již Grenville nebyl u moci, neboť jeho kabinet padl a byl nahrazen vládou markýze z Rockinghamu, jenž společně se zrušením kolkového zákona přijal nový deklaratorní zákon (*Declaratory Act*). Ten ustanovoval moc parlamentu přijímat zákony a připoutat tak k sobě občany kolonií jako poddané koruny Velké Británie.²¹

Radost a projevy loajality vůči mateřské zemi zaplavily kolonie. Vnímáno bylo pouze zrušení zákona o kolkovném. To, že byl přijat deklaratorní zákon a cukerný zákon přetrval, zůstalo bez povšimnutí.²²

2.2 TOWNSHENDOVY ZÁKONY

Po konci Francouzsko-indiánské války nebyly finanční problémy jediné, co trápilo Velkou Británii. Osidlování západu bylo velmi výnosným podnikem pro spekulanty s půdou a nadějí na nový život pro některé farmáře, nicméně komplikované srážkami s indiány. Regulovat osidlovací potíže měla Královská Proklamace ze 7. října 1763²³ zakazující osidlování západního území mezi řekou Mississippi a Apalačským pohořím.²⁴ Na příkaz Královské proklamace byla hranice střežena britskými vojáky, které bylo potřeba někde ubytovat a zároveň živit. Řešením se stal ubytovací zákon (*Quartering Act*), který požadoval po jednotlivých koloniích zajištění ubytování (nikoliv ale ve vlastních domovech kolonistů) a zásobování vojáků.²⁵

---

¹⁸ *Resolutions of the Continental Congress October 19, 1765*, dostupné z: <http://avalon.law.yale.edu/18th_century/resolu65.asp> [cit. 6. 11. 2015].

¹⁹ RAKOVÁ, Svatava, c. d., s. 59.

²⁰ MORISON, Samuel E. – COMMAGER, Henry S. – LEUCHTENBURG, William E., c. d., s. 147.

²¹ *Declaratory Act, March 18, 1766*, dostupné z: <http://avalon.law.yale.edu/18th_century/declaratory_act_1766.asp> [cit. 6. 11. 2015].

²² MORISON, Samuel E. – COMMAGER, Henry S. – LEUCHTENBURG, William E., c. d., s. 148.

²³ K tomu také SOUKUP, Jaromír *Proklamace ze 7. října 1763 a její příprava. K otázce hranic nových britských kolonií v Severní Americe po sedmileté válce*, in: TUMIS, Stanislav – KOURA, Jan – SOUKUP, Jaromír (eds.), *Kapitoly z britských a amerických dějin*, Praha 2015, s. 241–253.

²⁴ MIDDLEKAUFF, Robert, c. d., s. 47.

²⁵ MIDDLEKAUFF, Robert, c. d., s. 143.

Éra markýze z Rockinghamu na postu prvního ministra měla trvání v řádech týdnů, vystřídán byl na konci července 1766 Williamem Pittem starším, ten do funkce kancléře státní pokladny dosadil Charlese Townshenda. Na počátku roku 1767 se do pozornosti kabinetu dostala armáda a výdaje na ni. Předpokládané náklady na armádu v koloniích dosahovaly 400 tisíc liber.²⁶ Townshend proto na jaře předložil dolní sněmovně sérii zákonů týkajících se kolonií a financování armády. Vstoupily do historie jako Townshendovy zákony (*Townshend Act*). Zákon o příjmu, který uvaloval dovozní clo na sklo, olovo, malířské barvy a čaj,²⁷ byl dalším pokusem o zdanění kolonií. Takto vybrané peníze neměly být vynaloženy na armádu, ale na platy královských úředníků v osadách, kteří by tímto přestaly podléhat kontrole jednotlivých místních shromáždění v koloniích.²⁸

2.3 BOSTON JAKO SYMBOL ODPORU

Na počátku roku 1768 Samuel Adams a John Otis mladší, významní massachusettsští politikové, sepsali dopis určený jednotlivým koloniálním sněmům, jenž měl upozornit na nové Townshendovy zákony.²⁹ Takovýto dopis přirozeně upoutal pozornost příslušných britských orgánů. Guvernér kolonie Francis Bernard, instruován britským tajemníkem pro kolonie, přikázal dopis stáhnout pod pohrůzkou rozpuštění Massachusettského shromáždění. Ten hlasováním odmítl příkaz splnit, a proto byl rozpuštěn. Poslanci, kteří odmítli hlasovat pro stažení oběžného dopisu, se během chvíle stali místními hrdiny.³⁰

Reagující na Townshendovy zákony se bostonští obchodníci uchýlili k již vyzkoušené taktice bojkotu britského zboží. V srpnu 1768 uzavřeli dohodu o nedovážení britského zboží, která v praxi znamenala zastavení dovozu na celý rok 1769.³¹ Bostonský příklad následovala další velká města jako například Filadelfie či New York, avšak britské obchodování to příliš nepoškodilo, zejména díky novým obchodním možnostem v Evropě a na Dálném Východě.³²

---

²⁶ MIDDLEKAUFF, Robert, c. d., s. 148.

²⁷ *The Townshend Act, November 20, 1767*, dostupné z: <http://avalon.law.yale.edu/18th_century/townsend_act_1767.asp> [cit. 6. 11. 2015].

²⁸ MIDDLEKAUFF, Robert, c. d., s. 152.

²⁹ MORISON, Samuel E. – COMMAGER, Henry S. – LEUCHTENBURG, William E., c. d., s. 153.

³⁰ MIDDLEKAUFF, Robert, c. d., s. 158

³¹ *Boston Non-Importation Agreement, August 1, 1768*, dostupné z: <http://avalon.law.yale.edu/18th_century/boston_non_importation_1768.asp> [cit. 22. 11. 2015].

³² MORISON, Samuel E. – COMMAGER, Henry S. – LEUCHTENBURG, William E., c. d., s. 154.

Nepokoje byly v tomto období v Bostonu na denním pořádku. Radikální organizace Synů svobody měla na svědomí násilné davové výtržnosti vůči loajálním kolonistům již od dob prosazování kolkového zákona.³³ Británie zareagovala navýšením počtu vojáků přítomných ve městě. V říjnu 1769 se z válečných lodí vylodily dva regimenty.³⁴ Reakce obyvatel na přítomnost dalších vojenských jednotek nebyly podle očekávání pozitivní. Vše vyústilo v březnu 1770 v takzvaný Bostonský masakr – střet místních občanů s posádkou vojenských lodí. Došlo ke čtyřem úmrtím obyvatel města, a i přestože střet vyprovokovali bostonští, byli britští vojáci uvrženi do vězení a obviněni z vraždy.³⁵ Nakonec došlo ke kompromisu. Britské jednotky v Bostonu zůstaly, ale musely se přesunout pryč z centra města, tak přišly o strategickou pozici.³⁶ Tento incident vyvolal po koloniích jen další vlnu otázek ohledně legitimacy britské moci v Americe.³⁷

2.4 PAŠERÁCTVÍ A ZÁKON O ČAJI

Počátkem roku 1770 opět došlo ke změně prvního ministra, lord North vystřídal vévodu z Graftonu.³⁸ Období nestability britského kabinetu bylo u konce, neboť lord North měl ve funkci setrvat až do roku 1782. Nový ministr se rozhodl zrušit Townshendovy zákony, nicméně deklaratorní zákon a clo na čaj zůstávalo stále v platnosti.³⁹ Situace v Americe se uklidnila, obchodování s Velkou Británií vzkvétalo. Stejně tak bylo na vzestupu pašeráctví, další prostor pro konflikt. Ten na sebe nenechal dlouho čekat a v červnu 1772 byl přepaden u Rhode Islandu královský celnický škuner *Gaspee*, jenž měl zamezovat pašeráctví. Loď uvízla na mělčině, kde byla z pevniny napadena a zapálena.⁴⁰

Soud s viníky se měl odehrát ve Velké Británii, ale díky nedostatku důkazů se nepodařilo nikoho dopátrat, a to především díky solidaritě kolonistů, pramenícím z jejich odporu proti britským složkám. Skutečnost, že nebylo důvěřováno koloniálním soudům, vyvolala další pobouření.⁴¹ Na tyto události zareagovaly kolonie vytvořením

---

³³ Více viz SOUKUP, Jaromír, *Synové svobody a Zákon o kolkovném (1765–1766)*, in: Historický obzor, roč. 17, č. 7/8 (2006), s. 160–172.

³⁴ MIDDLEKAUFF, Robert, c. d., s. 172.

³⁵ V soudním procesu tyto vojáky obhajoval spolu s dalšími i John Adams, díky němu bylo šest z osmi vojáků zproštěno viny. Více také WROTH, L. Kinvin – ZOBEL, Hiller B., *The Boston Massacre Trials*, in: *American Bar Association Journal*, Vol. 55, No. 4 (1969), s. 329–333.

³⁶ MORISON, Samuel E. – COMMAGER, Henry S. – LEUCHTENBURG, William E., c. d., s. 155.

³⁷ MIDDLEKAUFF, Robert, c. d., s. 207.

³⁸ Vévoda z Graftonu nahradil v pozici prvního ministra Pitta staršího ke konci roku 1768.

³⁹ MIDDLEKAUFF, Robert, c. d., s. 208.

⁴⁰ Tamtéž, s. 213.

⁴¹ RAKOVÁ, Svatava, c. d., s. 95.

korespondenčního výboru, který měl mezi jednotlivými sněmy kolonií zajišťovat předávání informací.⁴²

Pašeráctví opět nebylo jediným rýsujícím se problémem. Vzhledem k tomu, že se Východoindická společnost⁴³ potýkala s finanční krizí, rozhodl se ji britský parlament podpořit. Zákon o čaji (*Tea Act*) vydaný roku 1773 stanovoval monopolní postavení Východoindické společnosti v oblasti prodeje čaje v koloniích.⁴⁴ Znovu se z pohledu kolonistů jednalo o zásadní zásah do jejich práv.

2.5 BOSTON OPĚT V CENTRU DĚNÍ

Jednotlivé kolonie reagovaly odlišně na nový zákon o čaji. Nejradikálněji zasáhl zase Boston. Zde pod vedením Samuela Adamse a Synů svobody došlo k události, jež se do historie zapsala jako Bostonský čajový dýchánek (*Boston Tea Party*). V noci 16. prosince 1773 skupina Synů svobody převlečených do kostýmů indiánů vyházela ze tří lodí jejich náklad. Jednalo se o čaj.⁴⁵ Takovýto čin nezůstal dlouho bez odezvy. Boston a s ním i celé Massachusetts se měly stát exemplárním případem potrestání kolonie revoltující proti mateřské zemi.

Během května a června 1774 parlament přijal sérii takzvaných donucovacích zákonů (*Coercive Acts*), v povědomí kolonistů se proslavily jako nesnesitelné zákony (*Intolerable Acts*). Byly celkem čtyři. Zákon o bostonském přístavu (*Boston Port Act*) stanovoval jeho uzavření, což mělo platit, dokud král nerozhodne jinak a dokud město nevykompenzuje ztrátu Východoindické společnosti. Další dva zákony (*Massachusetts Government Act* a *Administration of Justice Act*) upravovaly nezávislost massachusettské vlády a soudní systém v kolonii. Obecně by se dalo říct, že obě složky se dostaly pod větší kontrolu Velké Británie. Posledním zákonem byl již dříve používaný ubytovací zákon.⁴⁶ Hlavním záměrem zákonů byla izolace Massachusetts od ostatních kolonií a to proto, aby bylo zabráněno šíření obdobných rebelií do dalších osad.⁴⁷ Ten se však minul účinkem, neboť americké kolonie případ Bostonu shromáždil do kolektivního zastupitelského uspořádání – kontinentálního kongresu.

---

⁴² MIDDLEKAUFF, Robert, c. d., s. 214.

⁴³ Východoindická společnost byla britskou soukromou obchodní organizací, jež vznikla chartou královny Alžběty I. roku 1600. Její založení bylo důsledkem soupeření mezi Nizozemím, Portugalskem a Španělskem o východní trhy. Více viz WANNER, Michal, *Zrození Impéria. Východoindická společnost a britský stát (1600–1773)*, Praha 2003.

⁴⁴ MORISON, Samuel E. – COMMAGER, Henry S. – LEUCHTENBURG, William E., c. d., s. 159.

⁴⁵ Tamtéž, s. 159.

⁴⁶ MIDDLEKAUFF, c. d., s. 228–230.

⁴⁷ MORISON, Samuel E. – COMMAGER, Henry S. – LEUCHTENBURG, William E., c. d., s. 160.

3. KONTINENTÁLNÍ KONGRESY

3.1 PRVNÍ KONTINENTÁLNÍ KONGRES

Datum, kdy mělo dojít k setkání delegátů kolonií, bylo stanoveno na pondělí 5. září 1774. Shromáždění se v tento den sešlo ve filadelfském Tesařském sálu.⁴⁸ Proběhlo zahájení prvního kontinentálního kongresu. Stál před ním nelehký úkol. Ukázat Velké Británii, že na jedné straně je tento kongres seriózním seskupením delegátů, kteří jsou ochotni jednat velmi rozhodně, a je tedy třeba brát je vážně. Na straně druhé, neprojevit jakákoliv rozhodnutí, jež by dávala najevo zájem o nezávislost a odtržení se od mateřské země.⁴⁹

Záměrem kongresu bylo především definovat, na jakých základech stojí současné právo v amerických koloniích a jakým způsobem by se mělo prosazovat, případně bránit.⁵⁰ Jednání ale hned na počátku přerušila Suffolská rezoluce (*Suffolk Resolves*), přijatá 9. září 1774 v massachusettském okrese Suffolk.⁵¹ Ta označovala donucovací zákony za protiústavní a dožadovala se odporu do doby, než budou zrušeny.⁵² Kongres zvážil své možnosti a nakonec se rozhodl rezoluci podpořit.⁵³ Zároveň v posledních zářijových dnech vyzval obchodníky, aby zastavili objednávání zboží z Velké Británie.⁵⁴ Konečné ustanovení týkající se obchodu stanovilo zákaz vývozu i dovozu, a to od prvního prosincového dne téhož roku.⁵⁵

Výsledná ustanovení kongresu přijatá 14. října nesla název Prohlášení a usnesení prvního kontinentálního kongresu (*Declaration and Resolves of the First Continental Congress*). Tento dokument vyhlášoval základní práva obyvatel kolonií, čímž reagoval na předcházející události v Bostonu a Massachusetts, zejména na sérii nesnesitelných zákonů. Tato práva se pak zakládala na neměnných zákonech přírody, principech anglické ústavy a dalších listinách.⁵⁶

---

⁴⁸ FORD, Worthington Chauncey (ed.), *Journals of the Continental Congress 1774 – 1789, Vol. I (1774)*, Washington 1904, s. 13.

⁴⁹ MORISON, Samuel E. – COMMAGER, Henry S. – LEUCHTENBURG, William E., c. d., s. 162.

⁵⁰ MIDDLEKAUFF, Robert, c. d., s. 242.

⁵¹ BOATNER, Mark M., *Encyklopedia of the American Revolution*, New York 1969, s. 1069.

⁵² MIDDLEKAUFF, Robert, c. d., s. 245.

⁵³ MORISON, Samuel E. – COMMAGER, Henry S. – LEUCHTENBURG, William E., c. d., s. 162. Zároveň tímto došlo k zamítnutí Gallowayova plánu, který navrhoval ustanovení koloniálního parlamentu, který by spolupracoval s parlamentem britským. Více také MIDDLEKAUFF, Robert, c. d., s. 243–245.

⁵⁴ FORD, Worthington Ch. (ed.), c. d., Vol. I., s. 41.

⁵⁵ Tamtéž, s. 43.

⁵⁶ *Declaration and Resolves of the First Continental Congress, October 14, 1774*, dostupné z: <http://avalon.law.yale.edu/18th_century/resolves.asp> [cit. 21. 1. 2016].

Delegáti prvního kontinentálního kongresu se do svých domovů rozešli 22. října 1774 s tím, že pokud se situace nezlepší, sejdou se opět v květnu dalšího roku. V tomto bodě je důležité poznamenat, že samotný kongres nepodnikl žádné kroky, které by měly naznačovat požadavek nezávislosti.⁵⁷ Jeho cílem bylo usmíření a urovnání vztahů s mateřskou zemí.

3.2 LEXINGTON A CONCORD: ZAČÁTEK VÁLKY

Období mezi kontinentálními kongresy je charakteristické navyšující se nevraživostí a nepřátelství kolonistů vůči všemu, co mělo něco společného s Velkou Británií. Trend zřizování domobran narůstal napříč osadami.⁵⁸ Navíc se situace v Bostonu – symbolu koloniálního odporu – dále vyostřovala díky přítomnosti britských vojáků. Králův postoj vůči tomuto stavu vyjadřuje jeho dopis ministru Northovi, v němž mu sděluje, že „...kolonie se musí buď podvolit, anebo triumfovat.“⁵⁹ Je tedy zřejmé, že Jiří III. se odmítal smířit s jakýmkoliv kompromisem, čemuž ostatně odpovídá i jeho předešlá cílená nevlídnost vůči koloniálním peticím.

Napjaté situaci už jen chyběla záminka, která by rozpoutala válku. Ta na sebe nenechala dlouho čekat. Na jaře se guvernér Massachusetts Thomas Gage rozhodl zakročit proti vzbouřencům a v noci 18. dubna 1775 vyslal část vojáků ke Concordu, kde se nacházela zbrojnice místních. Informace o této operaci nezůstaly utajeny, a tak se povstalci mohli připravit. Sled těchto událostí vešel ve známost jako bitva u Lexingtonu a Concordu.⁶⁰ Ztráty utrpěly obě dvě strany, avšak Britové ztratili více. Celkový počet raněných, mrtvých a pohřešovaných sahal téměř ke třem stům, zatímco u kolonistů byla tato čísla zhruba třetinová.⁶¹

Bitva měla znatelný psychologický dopad na obyvatele kolonií. Cítili se zklamáni a zrazeni královou armádou. Spiknutí proti jejich právům a svobodám nabylo skutečné podoby.⁶² Thomas Jefferson nedlouho po události v jednom ze svých dopisů shrnul výsledek bitvy následovně: „*Tento incident odříznul naše poslední naděje na usmíření, zdá se, že celé řady lidí se zmocnila pomstychtivá zuřivost.*“⁶³ Válka tedy začala, kolonie

---

⁵⁷ HAZELTON, John H., *The Declaration of Independence, Its History*, Cambridge 1906, s. 7.

⁵⁸ RAKOVÁ, Svatava, c. d., s. 123.

⁵⁹ MURRAY, John (ed.), *The Correspondence of King George the Third with Lord North from 1768 to 1783, Vol. I*, London 1867, s. 202.

⁶⁰ Obě městečka se nacházela poblíž Bostonu.

⁶¹ JOHNSON, Paul, c. d., s. 126.

⁶² MIDDLEKAUFF, Robert, c. d., s. 275.

⁶³ JEFFERSON, Thomas, *Letter to William Small, 7 May, 1775*, dostupné z: <<http://founders.archives.gov/documents/Jefferson/01-01-02-0103>> [cit. 1. 4. 2016].

vstoupily do otevřené revolty proti mateřské zemi, aby uhájily svá základní práva, na něž měly nárok.

3.3 DRUHÝ KONTINENTÁLNÍ KONGRES

Dne 10. května 1775 se sešel druhý kontinentální kongres ve Filadelfii. Válečné skutečnosti z něj učinily formu národní vlády, která však byla limitovaná jednotlivými možnostmi delegátů.⁶⁴ Ti byli povětšinou instruováni jednat plnomocně, tak aby došlo k opětovné harmonii a usmíření mezi Velkou Británií a koloniemi.⁶⁵

Kongresu se účastnilo dvanáct ze třinácti kolonií, jediná Georgia nevyšlala oficiální zástupce.⁶⁶ Počet delegátů reprezentujících každou kolonii se lišil, stejně jako jejich pravomoci. Jednání kongresu probíhala od pondělí do soboty a často trvala velmi dlouho. Každá kolonie měla jeden hlas. Struktura kongresu odpovídala jednokomorovému reprezentativnímu shromáždění, které mělo moc legislativní, výkonnou a popřípadě i soudní. Fungování bylo zajišťováno jednotlivými výbory či podvýbory. K umožnění volného vyjadřování názorů se pravidelně svolával Výbor celku (*Committee of the Whole*), jehož se vždy účastnili všichni přítomní delegáti.⁶⁷

Již 16. května 1775 při tohoto jednání Výboru celku zazněla z úst Johna Ruthledge (Jižní Karolína) zásadní otázka: „*Cílíme k nezávislosti? Nebo jen žádáme o obnovení práv a naší předchozí situace?*“ Většina delegátů byla stále nakloněna kurzu usmíření, avšak otázka nezávislosti z ovzduší jen tak nezmizela. Kongres se s ní musel potýkat vždy znovu a znovu, a to zejména při sepisování oficiálních prohlášení, peticí a dalších dokumentů, které se týkaly vztahu kolonií k Velké Británii.⁶⁸

Válečné události si žádaly odezvu, a tak došlo k vytvoření kontinentální armády, do jejíhož čela byl postaven George Washington.⁶⁹ Své jednání se kongres pokusil obhájit v Prohlášení o důvodech a nutnosti chopit se zbraní (*Declaration of the Causes and Necessity of Taking Up Arms*). Bylo přijato 6. června 1775 a na jeho návrhu se podílel i mladý Thomas Jefferson.⁷⁰ Základním sdělením dokumentu bylo ukázat běh

---

⁶⁴ MAIER, Pauline, *American Scripture: Making of Declaration of Independence*, New York 1997, s. 14.

⁶⁵ Tamtéž, s. 8.

⁶⁶ Nicméně georgijská farnost sv. Johna vyslala Lymana Hall. Více viz MIDDLEKAUFF, Robert, c. d., s. 278.

⁶⁷ MAIER, Pauline, c. d., s. 14–16.

⁶⁸ Tamtéž, s. 18.

⁶⁹ MIDDLEKAUF, Robert, c. d., s. 313. K osobě George Washingtona také BROŽ, Ivan, *George Washington*, Praha 1994. Anebo JOHNSON, Paul, *George Washington: The Founding Father*, New York 2005.

⁷⁰ MORISON, Samuel E. – COMMAGER, Henry S. – LEUCHTENBURG, William E., c. d., s. 168.

předcházejících událostí očima kolonistů. Především nesčetné návrhy na usmíření, které byly předkládány před parlament a krále prostřednictvím petic. Nechyběla ani tolik opakovaná ujišťování, že kolonie nemají ambice na vytvoření nezávislého státu. Nicméně zároveň prohlášení deklarovalo, že „*případ* [kolonií – pozn. autorky] *je spravedlivý* [...] *a pokud by bylo nutné, zahraniční pomoc by byla nepochybně dosažitelná*“. Prohlášení proto vyznělo značně protichůdně.⁷¹

Hned o dva dny později se uskutečnil poslední pokus kongresu o petiční urovnání konfliktu. Schválena byla Petice olivové ratolesti (*Olive Branch Petition*) adresovaná králi.⁷² Její tón byl pokorný a oddaný jako američtí poddání. Ujišťovala krále, že obyvatelé kolonií touží po opětovném znovuoobnovení harmonie, narušenou činy královských ministrů.⁷³ Ještě dřív, než se petice dostala k samotnému králi, jenž ji stejně odmítl přijmout,⁷⁴ Jiří III. zareagoval Královskou proklamací z 23. srpna 1775, v níž prohlásil, že „*mnoho našich poddaných* [...] *v Severní Americe* [...] *dospělo a hlásí se k otevřené rebelii* [...]“.⁷⁵ V parlamentu o měsíc později prošel prohibiční zákon (*Prohibitory Act*), který nařizoval zastavit obchodování s koloniemi.⁷⁶ Vyhlídky na usmíření nebyly už tak optimistické.

Kongres se o Královské proklamací a prohibičním zákonu dozvěděl až v prvních měsících roku 1776.⁷⁷ Ve stejné době vyšel pamflet *Zdravý rozum* od Thomase Paina, který částečně nasměroval rozdělené americké veřejné mínění směrem k nezávislosti.⁷⁸ Kolonie postupně (ale zatím ne všechny), začaly pozměňovat instrukce svých delegátů, čímž jim dávaly možnost vystoupit i pro možnost nezávislosti.⁷⁹ Hlavní pozornost kongres začal věnovat otázkám, kam by se měla ubírat cesta kolonií, jak by měl vypadat budoucí stát a především jeho vláda. Jednání umocňovaly zprávy o růstu britské vojenské síly, kterou měli zanedlouho podpořit i zahraniční žoldáci.⁸⁰

---

⁷¹ *A Declaration by the Representatives of the United Colonies of North-America, Now Met in Congress at Philadelphia, Setting Forth the Causes and Necessity of Their Taking Up Arms*, dostupné z: <http://avalon.law.yale.edu/18th_century/arms.asp> [cit. 28. 1. 2016].

⁷² MAIER, Pauline, c. d., s. 24.

⁷³ *Petition to the King, 8 July, 1775*, dostupné z: <http://avalon.law.yale.edu/18th_century/contcong_07-08-75.asp#1> [cit. 28. 1. 2016].

⁷⁴ MAIER, Pauline, c. d., s. 24–25.

⁷⁵ *Proclamation of Rebellion, 23 August, 1775*, dostupné z: <<http://www.britannia.com/history/docs/procreb.html>> [cit. 3. 12. 2015].

⁷⁶ MIDDLEKAUF, Robert, c. d., s. 315.

⁷⁷ MAIER, Pauline, c. d., s. 27.

⁷⁸ Více viz další kapitola věnovaná Thomasu Painovy, *Zdravému rozumu a jeho vlivu*.

⁷⁹ MIDDLEKAUFF, Robert, c. d., s. 322.

⁸⁰ Tamtéž, s. 321–322.

Odvážný krok učinil kongres 10. května 1776. Doporučil totiž, aby „*shromáždění a kongresy Spojených kolonií [...] ustanovily takovou vládu [v jednotlivých koloniích – pozn. autorky], podle názorů zastupitelů, která by zajistila štěstí a bezpečí zejména jejich voličům a obecně i Americe*“. Zároveň byla zřízena komise, která měla navrhnout preambuli k této rezoluci.⁸¹ Jejím autorem se stal John Adams, v tento moment již zastávající nezávislosti, což se na formulaci textu samozřejmě projevilo. Její přijetí doprovázely dvoudenní debaty, neboť preambule vyznívala radikálněji nežli rezoluce samotná. Nakonec bylo hlasování jen velmi těsné. Tímto dokumentem kongres poprvé veřejně připsal králi zodpovědnost za současnou situaci v koloniích.⁸² Adams si krátce nato zapsal do svého deníku: „*Pokud by mělo být prokázáno, že fakta v této preambuli jsou pravdivá, pak by zde nebyl jediný hlas proti nezávislosti.*“⁸³

3.3.1 REZOLUCE RICHARDA HENRYHO LEE

V pátek 7. června 1776 předložil Richard Henry Lee za podpory Johna Adamse a na základě instrukcí virginského zastupitelského shromáždění tři „*jisté rezoluce respektující nezávislost*“.⁸⁴ První a nejobsáhlejší z nich, týkající se vztahu kolonií s mateřskou zemí, zněla takto:

„*Tyto Spojené kolonie jsou, a mají právo být, svobodným a nezávislým státem. Zároveň jsou zproštěny oddanosti britské Koruně a všechna politická spojení mezi nimi a Velkou Británií, jež přetrvávají, by měla být ukončena.*“⁸⁵

Kongres se musel k těmto rezolucím vyjádřit. Jejich projednávání bylo odkládáno s ohledem na další naléhavé záležitosti a na stav veřejného mínění. Navíc v této době ještě některé kolonie svým delegátům nedovolily hlasovat pro nezávislost, a proto by mohlo případné hlasování o přijetí rezolucí dopadnout velkým neúspěchem, který by rozrušil

---

⁸¹ FORD, Worthington Chauncey (ed.), *Journals of the Continental Congress, Vol. IV (January 1 – June 4, 1776)*, Washington 1906, s. 342.

⁸² MAIER, Pauline, c. d., s. 37–38.

⁸³ ADAMS, John, *John Adams diary 27, notes on Continental Congress, 13 May – 10 September 1776*, dostupné z: <<http://www.masshist.org/digitaladams/>> [cit. 30. 1. 2016].

⁸⁴ MAIER, Pauline, c. d., s. 41.

⁸⁵ FORD, Worthington Chauncey (ed.), c. d., Vol. IV, s. 425.

jednotu kolonií.⁸⁶ Finální usnesení kongresu rozhodlo, že záležitost první rezoluce bude odložena až na 1. července 1776.⁸⁷

Tři týdny, které zbývaly do daného data, měly být využity pro tvorbu návrhu deklaráce⁸⁸ a to proto, aby „*nebyl ztracen žádný čas, v případě že kongres* [rezoluce – pozn. autorky] *odsouhlas*“.⁸⁹ Komisi, která měla splnit tento úkol, zřídil kongres rozhodnutím z 10. června 1776, o den později byli jmenováni její členové. Jednalo se o Johna Adamse, Benjamina Franklina, Thomase Jeffersona, Rogera Shermana a Roberta R. Livingstona.⁹⁰ Seskupení těchto pěti mužů bývá často také označováno jako Výbor pěti.

---

⁸⁶ MAIER, Pauline, c. d., s. 41–42.

⁸⁷ RAKOVÁ, Svatava, c. d., s. 160.

⁸⁸ V této fázi se v Denících kontinentálního kongresu nehovoří přímo o Deklaraci nezávislosti. Měla to být deklaráce na podporu první rezoluce R. H. Lee. Označení Deklarace nezávislosti je užito až při předložení Jeffersonova návrhu před kongres. Mohlo se jednat o preventivní opatření kongresu, který postupoval opatrně a pomalu v záležitosti odtržení se od Velké Británie. Viz FORD, Worthington Chauncey (ed.), *Journals of the Continental Congress, Vol. V (June 5 – October 8, 1776)*, Washington 1906.

⁸⁹ FORD, Worthington Chauncey (ed.), c. d., Vol. IV., s. 428–431

⁹⁰ Tamtéž.

4. ZDRAVÝ ROZUM: NÁZORY NA DĚNÍ V KOLONIÍCH

Jen pár měsíců poté, co začala válka o nezávislost mezi koloniemi a Velkou Británií, došlo v lednu 1776 ve Filadelfii k vydání pamfletu od neznámého autora pod názvem *Zdravý rozum* (*Common Sense*). Prodej tohoto politického traktátu byl na danou dobu nevídaný. Za první rok se počet prodaných výtisků vyšplhal na více jak 120 000 kusů.⁹¹ Dalo by se říci, že to byl první americký bestseller.⁹² Záhy se zjistilo, že jeho autorem byl Thomas Paine.

Paine přicestoval do Ameriky jen nedlouho předtím, než publikoval *Zdravý rozum*. Narodil se roku 1737 v Norfolku v Anglii do chudší rodiny. Jeho rodiče nesdíleli stejnou víru – otec byl kvaker a matka příslušnicí anglikánské církve, výchova malého chlapce se tak ubírala směry obou vyznání. Jeho život byl plný stěhování z města do města a neúspěchů jak v osobním, tak profesním životě. Vzdělání obdržel základní a inklinoval spíše k vědě nežli politice. A právě věda ho přivedla až k setkání s Benjaminem Franklinem v Londýně v roce 1774. Krátce na to pak opustil svou rodnou zemi vstříc svým dalším možnostem v Novém světě.⁹³ Díky Franklinovu přičinění se Paine usadil ve Filadelfii, kde se brzy začal angažovat v místních novinách.⁹⁴

Během svého dospívání a života ve Velké Británii se stal svědkem procesu ohrazování půdy a nástupu první průmyslové revoluce. Díky tomu se tak na vlastní oči setkal s chudobou, hladem a kriminalitou. Britské zákonodárství zaměřené na pracující vrstvy společnosti zapříčiňovalo stále větší propast mezi vyšší a nižší třídou. Jako vládní úředník, vybírající daně sepsal svůj první pamflet, jenž nazval *Případ daňových úředníků* (*The Case of the Officers of Exice*). Na počátku 70. let 18. století byl vybrán svými kolegy, aby hájil jejich zájmy – především zvýšení platů – před parlamentem, díky čemuž nakonec ztratil práci.⁹⁵ Zanedlouho poté odplul do Ameriky.

Paine si tedy do Nového světa odnášel bohaté osobní zkušenosti s britským právním systémem, jeho prosazováním a především následky. Možná právě proto se pro něj případ kolonií stal natolik osobním, že vzal opět do ruky pero a sepsal svůj další pamflet, který měl nevídaný dopad.

---

⁹¹ FERGUSON, Robert A., *The Commonalities of Common Sense*, in: William and Mary Quarterly, Vol. 57, No. 3 (2000), s. 466.

⁹² Tamtéž.

⁹³ FERGUSON, Robert A., c. d., s. 473–473.

⁹⁴ MIDDLEKAUFF, Robert, c. d., s. 317.

⁹⁵ FORNER, Philip S. (ed.), *The Complete Writings of Thomas Paine*, New York 1945, s. IX–XI.

4.1 ZDRAVÝ ROZUM

Pamflet sestává ze čtyř kapitol a prolínají se jím především myšlenky o vhodném uspořádání společnosti, současné situaci v amerických koloniích a zároveň kritika britských poměrů.⁹⁶ Nicméně první Painovy věty upozorňují na válku, tedy nejaktuálnější dění, běsnící v koloniích. Nechápe ji ale jako souboj mezi dvěma zneprátenými stranami, nýbrž jako válku proti přirozeným právům lidského druhu, jež by měla být „*znpokojením každého člověka, jemuž dala příroda sílu citu*“.

„*Společnost je v každém státu pozehnání, avšak vláda i v té nejlepší formě je nezbytným zlem*“. Její organizace spočívá na velikosti společnosti. Ta se ze začátku nachází ve stavu přímé demokracie, kde podle „*přirozeného práva má mít každý muž své místo v parlamentu*“. Později je však zapotřebí s rozrůstající se společností přistoupit k zastupitelské demokracii s krátkými volebními obdobími, která by pro volené reprezentanty zajišťovala časté navracení se do společnosti a tím pádem reflektování jejích potřeb. „*[...] a na tomto závisí síla vlády a štěstí voličů*“. Takto Paine rozvinul již dříve v koloniích provolávané heslo „*Žádné zdanění, bez zastoupení!*“ a nepřímo naznačil, že pokud lid nemá své zastoupení, jedná se o porušení přirozeného práva.

Obyvatelé amerických kolonií považovali britskou nepsanou ústavu za nejlepší formu vlády zejména proto, že spočívala v rozdělení moci mezi osobu krále a obě sněmovny parlamentu.⁹⁷ A přestože se mezi koloniemi a mateřskou zemí rozvinul konflikt, britský systém vlády zpochybňován nebyl, namísto toho se obvinění obrátila proti konkrétním osobám (úředníkům, guvernérům, ministrům a dokonce i královi).⁹⁸ Paine tento směr nenásledoval a svou kritiku směřoval přímo proti britské ústavě. Podle jeho názoru trpěla přílišnou komplexností a dvě ze tří jejích částí sestávaly ze zbytků starých tyranií (král a Sněmovna lordů). Naději spatřoval v Dolní sněmovně, kterou nazval „*republikánským materiálem*“, na němž závisí svoboda Anglie. Za další ústavní úskalí považoval systém vzájemné kontroly mezi králem a komorami Parlamentu, kterou označil za absurdní a protirečící si.

Celou druhou kapitolu zasvětil Paine ostré kritice krále a dědičného práva. Napadá osobu panovníka, jeho kompetence a vůbec smysl jeho existence pro fungování státu, neboť „*v zemích, kde [král – pozn. autorky] není soudcem či generálem, jako v Anglii, by*

---

⁹⁶ Všechny následující informace, pokud není uvedeno jinak, jsou čerpány z: FORNER, Philip S. (ed.), *The Complete Writings of Thomas Paine*, New York 1945, s. 1–46.

⁹⁷ MAIER, Pauline, c. d., s. 29.

⁹⁸ Tamtéž, s. 30.

jeden mohl být zmatený, co je vlastně jeho povinnost“. Monarchie a dědičné právo vytváří z králů arogantní jedince, odcizené společnosti, jejichž ambice způsobují války. Jak se však s takovýmto stavem vypořádat? Jedinou správnou cestou je přepracovat formu vlády, eliminovat vliv dědičného práva a směřovat k republice. A jakým způsobem? Revolucí.⁹⁹

Stěžejní část pamfletu nabízí náhled na soudobé dění v amerických koloniích. Vzhledem k tomu, že možnosti usmíření byly již mnohokrát promyšleny a diskutovány, je třeba prozkoumat druhou stranu řešení situace – nezávislost. Tato kapitola je její obhajobou. Paine zprvu zpochybňuje motivy Británie, které ji vážou ke koloniím, neboť ta jedná především ve svých zájmech, což zapříčiňuje strádání amerických kolonistů. Z ekonomického hlediska je nevýhodné neudržovat obchodní styky s celou Evropou, jíž by americký obchod měl co nabídnout. A nejen to, i diplomatické styky jsou omezovány, protože nepřátelé Británie nejsou ve skutečnosti nepřáteli kolonií.

Pro osamostatnění mluví i geografické podmínky. Tedy příroda a zároveň i Bůh, kteří učinili mezi Britskými ostrovy a Amerikou obrovskou vzdálenost, jež je přirozeným důkazem, že jedna tato země nemůže vládnout druhé a především nedává smysl, aby malý ostrov ovládal celý kontinent. Proto *„je zřejmé, že [tyto země – pozn. autorky] patří do odlišného systému: Anglie Evropě, Amerika sama sobě*“.

Dalším z nespočetných argumentů pro odtržení je, že *„nic kromě nezávislosti [...] nemůže uchovat mír na kontinentu*“. Vláda, která není schopna udržet mír, by podle Paine neměla být u moci. Sám autor zastával kurz usmíření, avšak jeho názor změnil události 19. dubna 1775, jež rozpoutaly válku. Nynější stav nemůže již takto zůstat, protože i kdyby došlo k usmíření, budoucnost kolonií by byla nejasná a ovlivněná předchozím válčením, proto je potřeba vytvořit jejich republikánské uspořádání, které je v souladu s přirozenými zákony. Král jako fyzická osoba již není potřeba, jelikož *„v Americe je králem zákon*“.

V době, kdy Paine psal Zdravý rozum, nezávislost pro něj byla reálnou možností, proto v závěrečné části pamfletu klade důraz na sjednocení kolonií a počty mužů, připravených bojovat, kteří *„jsou dostačující k odražení síly celého světa,*“ a tudíž i k odtržení kolonií od mateřské země. Ziskáním nezávislosti se začne projevovat potenciál kolonií, evropské národy je uznají jako nezávislý stát a může započít rozvíjení diplomatických a obchodních styků s perspektivní budoucností. Na závěr poslední

---

⁹⁹ MAIER, Pauline, c. d., s. 31–32.

kapitoly dodává: „*Nic nemůže urychleně urovnat naše záležitosti tak jako otevřená deklarace nezávislosti.*“

4.2 DOPAD DÍLA NA SPOLEČNOST

Není tajemstvím, že Thomas Paine nebyl autorem všech názorů a myšlenek, které se v pamfletu objevovaly. Již za svého života byl nesčetněkrát obviňován, že pouze opsalo, co bylo za posledních pár let publikováno v koloniálních novinách.¹⁰⁰ Nicméně Painův přínos spočíval v tom, že jako první takto souhrnně poskládal do souvislého textu názory na tehdejší dění v koloniích a Velké Británii a vdechl jim jednoduchý čtivý styl, tak aby se pamflet nestal pouze elitní záležitostí vzdělanců. Síla Zdravého rozumu spočívala především v jeho dostupnosti širokým vrstvám, ve velmi čtivě podaných faktech a rétorickém umu autora.

Co se týče nezávislosti, obyvatelé kolonií se jí obávali nejen z úcty k britskému vládnímu systému, ale také proto, že vůbec neměli představu, jakou podobu by nová vláda měla mít.¹⁰¹ Zdravý rozum je však této obavy zbavil, poskytl jim totiž obraz velmi uspokojivé budoucnosti nově zrozené prosperující republiky s hojnými diplomatickými a obchodními styky po celém světě. Pomohl tak nasměrovat veřejné mínění od kurzu usmíření k nezávislosti, což otevřelo nové možnosti pro delegáty kongresu.¹⁰² Zároveň Paine kolonistům ukázal, jak daleko již zašli v boji za svá práva, že návrat ke starým pořádkům, jež panovaly na počátku 60. let 18. století, není možný.¹⁰³ Napsal, že „[...] *dokud nebude přijata nezávislost, kontinent se bude cítit jako člověk, co neustále odkládá své povinnosti, i když ví, že k nim nakonec stejně musí dojít.*“¹⁰⁴ Velkým obratem, který pamflet způsobil, byl přístup k Jiřímu III., kritika a nenávisť směřovaná ministrům a parlamentu se otočila proti králi samotnému.¹⁰⁵

Jak již bylo výše zmíněno, prodalo se obrovské množství výtisků. Nicméně pamflet nebyl pouze populární, jeho kontroverze vzbudila vlnu kritiky jak ze stran lojalistů, tak vlastenců. U nich se především jednalo o nesouhlas pouze s konkrétními částmi. Příkladem může být John Adams, který s Painem souhlasil ohledně nezávislosti, avšak silně se ohradil vůči jeho představám o tom, jak by v budoucnu měla vypadat vláda. Svě

---

¹⁰⁰ FERGUSON, Robert A., c. d., in: *William and Mary Quarterly*, Vol. 57, No. 3 (2000), s. 469.

¹⁰¹ MAIER, Pauline, c. d., s. 32.

¹⁰² Tamtéž, s. 33. A viz předchozí kapitola. Delegáti byli instruováni jednat, tak aby došlo k opětovné harmonii a usmíření mezi Velkou Británií a koloniemi.

¹⁰³ MIDDLEKAUFF, Robert, c. d., s. 319.

¹⁰⁴ FORNER, Philip S. (ed.), c. d., s. 39.

¹⁰⁵ RAKOVÁ, Svatava, c. d., s. 152.

názory a především představy o budoucím vládním uspořádání shrnul v díle *Myšlenky o vládě (Thoughts on Government)*, jež bylo vydáno ještě v roce 1776. Adams nebyl jediným, kdo své názory vůči Zdravému rozumu publikoval.¹⁰⁶

---

¹⁰⁶ BAILYN, Bernard, *The Ideological Origins of the American Revolution*, Cambridge, 1967, s. 287–289.

5. VÝBOR PĚTI

Dá se předpokládat, že Franklin, Adams, Jefferson, Sherman a Livingston se sešli velmi brzy po svém jmenování do funkce. Čas byl neúprosný a tři týdny neposkytovaly mnoho času. Přední role v tomto uspořádání hráli Adams a Jefferson,¹⁰⁷ mezi jejichž vzpomínkami vznikl v pozdějších letech rozpor o tom, jak byl právě Thomas vybrán k sepsání návrhu. Adams ve své autobiografii uvádí, že byli společně ostatními zvoleni do podvýboru, který měl návrh vytvořit a že on tuto čest přenechal Jeffersonovi, ten naopak tvrdil, že byl vybrán přímo Výborem pěti.¹⁰⁸

Následující dvě kapitoly jsou věnovány mužům tohoto výboru a snaží se vystihnout, proč byli vybráni, jaký měli charakter a jak k nezávislosti přistupovali.

5.1 JOHN ADAMS

John Adams se narodil roku 1735 v osadě Braintree,¹⁰⁹ kde se usídlili jeho předkové již v první polovině 17. století.¹¹⁰ Jeho otec vlastnil farmu a byl diákonem v místním kostele. Vědom si nelehké práce na farmě chtěl pro svého syna lepší budoucnost – univerzitní vzdělání. Adams k němu velmi vzhlížel, v autobiografii se o něm zmiňuje jako o velmi uznávaném a poctivém muži, jenž rád četl.¹¹¹ Ve svých patnácti letech se Adams dostal na Harvardskou univerzitu, kde strávil čtyři roky života a kde se rozhodl pro právnickou kariéru. Právo začal studovat až v létě 1756 u advokáta Jamese Putnama, neboť předtím si na toto studium vydělával jako učitel ve Worchestru. Do advokátní komory byl přijat v listopadu 1759 a okamžitě začal vykonávat praxi.¹¹²

Jedním z důležitých momentů jeho života se stal sňatek s Abigail Smithovou roku 1764,¹¹³ ve které našel celoživotní oporu. Jejich vztah byl výjimečný zejména proto, že si byli rovnocennými partnery a zároveň přáteli. O tom vypovídá jejich korespondence, jež se dodnes dochovala.¹¹⁴

---

¹⁰⁷ MAIER, Pauline, c. d., s. 98.

¹⁰⁸ Více viz MCGLONE, Robert Elno, *Deciphering Memory: John Adams and the Authorship of the Declaration of Independence*, in: *The Journal of American History*, Vol. 85, No. 2, 1998, s. 411–438.

¹⁰⁹ Nedaleko Bostonu, Massachusetts.

¹¹⁰ ADAMS, John, *Autobiography of John Adams. Part 1: sheet 1 of 53, Ancestry*, dostupné z: <<https://www.masshist.org/digitaladams>> [cit. 7. 2. 2016].

¹¹¹ ADAMS, John, *Autobiography of John Adams. Part 1: sheet 2 of 53, Parents and schooling*, dostupné z: <<https://www.masshist.org/digitaladams>> [cit. 7. 2. 2016].

¹¹² MCCULLOUGH, David, *Státník a prezident John Adams*, Praha 2005, s. 21–26.

¹¹³ ADAMS, John, *Autobiography of John Adams. Part 1: sheet 8 of 53, 1761–1765*, dostupné z: <<https://www.masshist.org/digitaladams>> [cit. 7. 2. 2016].

¹¹⁴ Více viz <https://www.masshist.org/digitaladams>, na stránce je uvedeno, že si za svůj život vyměnili přes 1100 dopisů.

V následujících letech se stal Adams jednatel krize, která se na kolonie sesypala ze strany parlamentu Velké Británie, jako právník měl co říct. Své myšlenky o americkém právu a svobodě publikoval v novinách *Boston Gazette* během období odporu proti kolkovému zákonu.¹¹⁵ Jak již bylo zmíněno v předcházející kapitole, Boston byl centrem protibritského odporu. Události, které se zde odehrály na konci 70. let a počátku 80. let 18. století, musely silně ovlivnit i Adamse, který se tam i s rodinou přestěhoval.¹¹⁶

Vystihnout charakter tohoto muže je složité. Na jedné straně ho lze vnímat jako jednoho z Otců zakladatelů, revolucionáře, avšak z druhého pohledu se zároveň jeví jako konzervativní člověk pevných zásad spoléhající na právo a přirozený řád. Jeho primárním cílem nebyla nezávislost, ale nalezení ideálního uspořádání společnosti a vlády ve jménu veřejného dobra.¹¹⁷

5.1.1 PROČ ADAMS?

Jako většinu obyvatel kolonií i Adamse události v Lexingtonu a Concordu velmi zasáhly. Na druhý kontinentální kongres odjížděl s tím, že usmíření je vlastně již nemožné. Tímto názorem si rozhněval umírněné delegáty v čele s Johnem Dickinsonem.¹¹⁸ Na sklonku svého života Jefferson vzpomínal na Adamse jako na „*pilíř* [...] *podpory* [Deklarace – pozn. autorky] *na půdě kongresu*“, který přestože nebyl okouzující a nemluvil plyně, čas od času dokázal uzemnit delegáty silou svých myšlenek.¹¹⁹ Byl to on, kdo vydal esej *Myšlenky o vládě*, v níž navrhnul budoucí uspořádání americké vlády, kdo sepsal radikální preambuli v polovině května 1775 a kdo podpořil rezoluci Richarda H. Lee v den jejího předložení.¹²⁰

John Adams podporoval myšlenku nezávislosti od počátku zasedání druhého kongresu. O jeho kompetenci pro úkol Výboru pěti nemohlo být pochyb. Proč však nebyl vybrán přímo pro tvorbu návrhu? V Adamsův neprospěch mluvil především jeho původ, bylo totiž mnohem příhodnější nechat tuto práci na Virgiňanovi nežli na Novoangličanovi, který byl ještě ke všemu z massachusettského Bostonu.¹²¹

---

¹¹⁵ MCCULLOUGH, David, c. d., s. 35–36.

¹¹⁶ Tamtéž, s. 38.

¹¹⁷ RYERSON, Edward, *On John Adams*, in: *American Quarterly*, Vol. 6, No. 3 (1954), s. 253–258 a MIROFF, Bruce, *John Adams: Merit, Fame and Political Leadership*, in: *The Journal of Politics*, Vol. 48, No. 1 (1986), s. 116–132.

¹¹⁸ SHAW, Peter, *The Character of John Adams*, Williamsburg, 1976, s. 88–89.

¹¹⁹ HAZELTON, John H., c. d., s. 162.

¹²⁰ Tamtéž, s. 109.

¹²¹ MAIER, Pauline, c. d., s. 100.

5.2 BENJAMIN FRANKLIN

Benjamin Franklin se narodil v Bostonu roku 1706 do početné rodiny výrobce svíček.¹²² Díky finanční situaci si Franklinův otec nemohl dovolit poslat nejmladšího syna na univerzitu, a tak pro něj plánoval budoucnost obchodníka. Nechtěl k obchodování a láska ke knihám řekly své a z Franklina se nakonec stal tiskař.¹²³ Nastoupil do učení u svého staršího bratra Jamese, který sázel noviny *Boston Gazette* a posléze začal vydávat vlastní noviny *New England Courant*, kam mladý Franklin přispíval svými články.¹²⁴ Osud a neshody s bratrem ho však zavály až do Filadelfie, jež se stala jeho novým domovem. Brzy se zde vypracoval na veřejně uznávanou osobnost. Škála jeho činností byla velmi pestrá. Vlastnil noviny *Pensylvania Gazette*, stál u zrodu první knihovny, angažoval se v policejní složce a u hasičského sboru, dokonce díky němu vznikla městská nemocnice.¹²⁵ Mimo jiné byla jeho vášní věda, především pokusy s elektřinou.¹²⁶ Lze tedy konstatovat, že svůj život zasvětil službě veřejnosti.

Na počátku 50. let byl zvolen do pensylvánského shromáždění, čímž začala jeho politická kariéra.¹²⁷ Zároveň se v této době vyostřovaly střety s indiány, neboť docházelo k stále hlubšímu osidlování západního vnitrozemí. Otázce indiánů byl roku 1754 věnován sněm v Albany, na němž Franklin prezentoval myšlenku unie kolonií. Sjednocené kolonie by dle jeho názoru byly schopné spolupracovat a lépe řešit kontinentální problémy týkající se indiánů.¹²⁸ Tento plán se dostal až k britské vládě, kde byl však zamítnut.¹²⁹

Za svůj život Franklin několikrát odplul do Londýna. Když v roce 1764 prošel parlamentem Grenvillův cukerný zákon, byl to on, kdo se vydal do královského hlavního města s peticí králi a odhodláním hájit zájmy kolonií. Vrátil se až na jaře 1775.¹³⁰ Když začal druhý kontinentální kongres Franklinovi táhlo na úctyhodných sedmdesát let, nikdo nepochyboval o jeho váženosti a autoritě. A on v této době již věděl, že rozchod s Velkou Británií, tedy separace, je nevyhnutelná a snažil se členy kongresu připravit na případnou nezávislost.¹³¹

---

¹²² JOHNSON, Paul, c. d., s. 114.

¹²³ SILVERMAN, Kenneth (ed.), *Benjamin Franklin: The Autobiography and Other Writings*, New York 1986, s. 9–13.

¹²⁴ OPATRŇÝ, Josef, *Benjamin Franklin – symbol americké společnosti 18. století*, in: Historický obzor, roč. 1, č. 7/8 (1990–1991), s. 162.

¹²⁵ JOHNSON, Paul, c. d., s. 115.

¹²⁶ OPATRŇÝ, Josef, c. d., s. 163.

¹²⁷ MORGAN, Edmund Sears, *Benjamin Franklin*, New Haven 2002, s. 75.

¹²⁸ Tamtéž, s. 80.

¹²⁹ JOHNSON, Paul, c. d., s. 117.

¹³⁰ OPATRŇÝ, Josef, c. d., s. 166.

¹³¹ MORGAN, Edmund S., c. d., s. 222–226.

Již na prvním kontinentálním kongresu se Franklin vrátil ke svému návrhu spojených kolonií. Ten byl odložen, nicméně ve chvíli, kdy byla zřízena komise, která měla sestavit plán pro konfederaci, nebyl do ní jmenován.¹³² Namísto toho měl za úkol participovat na sestavení návrhu rezoluce nezávislosti.

5.2.1 PROČ FRANKLIN?

Franklinovo počínání na druhém kongresu zhodnotil John Adams v jednom ze svých dopisů Abigail. Napsal jej 23. července 1775, tedy jen krátce po událostech v Lexingtonu a Concordu. Popisuje ho jako vážného a vyrovnaného muže, který neměl touhu převzít vůdčí pozici. Nic nepředpokládal, pouze zastával názor, že by kongres měl postupovat podle svého mínění a principů. Pokud by tato cesta vedla k založení samostatného státu, věřil, že „*máme* [obyvatelé kolonií – pozn. autorky] *sílu zachovat si sebe samu*“.¹³³

Celý život se Benjamin Franklin snažil „být užitečný“ at' už pro své přátele, město, či celé lidstvo.¹³⁴ Podle toho jednal na zasedáních kongresu. Jako uznávaná autorita a obratný spisovatel si své místo ve Výboru pěti jistě zasloužil. Důvod, proč nebyl přímo tvůrcem návrhu, uvádí Pauline Maier ve své knize *American Scripture: Making of Declaration of Independenc*: Trpěl totiž záchvaty dny. Ty mu znemožňovaly řádně plnit své povinnosti v kongresu, jak uvádí Franklin v jednom ze svých dopisů. Proto je i pravděpodobné, že se příliš neúčastnil průběžných schůzek Výboru pěti.¹³⁵ Nicméně ve finálním procesu upravování Jeffersonova návrhu měl nepochybně důležitou roli.

5.3 ROGER SHERMAN

Roger Sherman pocházel z Newtonu v Massachusetts, kde se narodil 19. dubna 1721, nicméně své dětství a dospívání strávil v Stoughtonu, kam se rodina zanedlouho přestěhovala. Jeho otec William Sherman byl uznávaným farmářem a zároveň ovládal obuvnické řemeslo, jemuž svého syna naučil.¹³⁶ Vzhledem k finančním poměrům Shermanových se Rogerovi dostalo běžného vzdělání na farní škole, avšak velmi brzy se u něj se začala projevovat touha po poznání a vášeň pro knihy.¹³⁷ Příčinou byl

---

¹³² MORGAN, Edmund S., c. d., s. 238.

¹³³ ADAMS, John, *Letter to Abigail Adams, 23 July, 1775, "You have more than once..."*, dostupné z: <<http://www.masshist.org/digitaladams/>> [cit. 14. 2. 2016].

¹³⁴ MORGAN, Edmund S., c. d., s. 23.

¹³⁵ MAIER, Pauline, c. d., s. 101.

¹³⁶ BOUTELL, Lewis H., *The Life of Roger Sherman*, Chicago 1896, s. 18–19.

¹³⁷ GOODRICH, Charles A., *Lives of Signers to the Declaration of Independence*, New York 1832, s. 158.

pravděpodobně stoughtonský farář Samuel Dunbar, absolvent Harvardu, ovládající latinu a řečtinu.¹³⁸ Nelze jasně říci, jestli byl přímo Shermanovým učitelem, ale jako chlapce a posléze mladíka ho musel zajisté ovlivnit. Minimálně mu mohl nabídnout své cenné rady a přístup ke svým knihám.¹³⁹

Když William Sherman zemřel, bylo Rogerovi devatenáct let. Jako nejstarší syn žijící s rodinou se stal její hlavou a musel se postarat o vykonání otcovy poslední vůle.¹⁴⁰ Krátce na to se celá rodina v roce 1743 přestěhovala do New Milfordu v Connecticutu, kde již několik let žil Shermanův starší bratr. Díky němu Roger zanechal obuvnického řemesla a stal se obchodníkem. O dva roky později byl zvolen okresním zeměměřičem, především proto, že proslul svojí znalostí matematiky.¹⁴¹ V roce 1749 se oženil s Elizabeth Hartwellovou, která však za jedenáct let zemřela, a tak se poté jeho druhou manželkou stala Rebecca Prescottová. Dohromady měl celkem patnáct dětí.¹⁴²

Shemanova politická kariéra započala v průběhu 50. let krátce nato, co byl přijat do právnické komory v roce 1754 (právnické znalosti získal samostudiem).¹⁴³ Zastával funkci v dolní sněmovně connecticutského místního shromáždění, městského (*New Milford*) i okresního (*Litchfield*) soudu a v blízkém okolí se těšil pověsti moudrého rádce.¹⁴⁴ Na začátku 60. let se přestěhoval do New Havenu, a přestože se přestal věnovat právnické kariéře, získal i zde důležité úřední pozice. Nakonec se v roce 1766 stal členem horní sněmovny místního shromáždění a zároveň vrchním soudcem, tento úřad pak vykonával dalších dvacet tři let.¹⁴⁵ Když connecticutské shromáždění vybralo delegáty na první kontinentální kongres, Sherman mezi nimi nefiguroval, avšak díky indispozici některých zástupců, dostal šanci jako náhradník.¹⁴⁶ Během svého působení v kongresu byl často vybírán do různých výborů, hájících hlavní zájmy kolonií, díky čemuž se stal jedním z nevlivnějších členů.¹⁴⁷ O jeho účasti na druhém kontinentálním kongresu nemohlo být pochyb.

---

¹³⁸ HALL, Mark D., *Roger Sherman. An Old Puritan in a New Nation*, in: *The Forgotten Founder on Religion and Public Life*, Notre Dame 2009, s. 252–253.

¹³⁹ BOUTELL, Lewis H., c. d., s. 20.

¹⁴⁰ Tamtéž, s. 21–22.

¹⁴¹ GOODRICH, Charles A., c. d., s. 159.

¹⁴² Tamtéž., s. 159–160.

¹⁴³ HALL, Mark D., c. d., s. 249.

¹⁴⁴ GOODRICH, Charles A., c. d., s. 161.

¹⁴⁵ BOUTELL, Lewis H., c. d., s. 41–44.

¹⁴⁶ Tamtéž, s. 83.

¹⁴⁷ GOODRICH, Charles A., c. d., s. 161–162.

5.3.1 PROČ SHERMAN?

Jakožto člen connecticutského shromáždění musel Sherman pociťovat krizi okolo kolkového zákona na vlastní kůži, zároveň ale považoval formu vlády v koloniích za tu nejméně nejšťastnější a nejlepší na světě.¹⁴⁸ Zanedlouho si však jako právník začal pokládat otázky a zabývat se právním stavem v koloniích a dospěl k tomu, že ve svobodných zemích by žádné zákony neměly svazovat lid, pokud s nimi nesouhlasí.¹⁴⁹

Jak již výše bylo zmíněno, těšil se Sherman na půdě Kongresu dobré pověsti. Ostatní delegáti si jej cenili především pro jeho integritu a principy, kterými se řídil.¹⁵⁰ Což následovně potvrdil i Thomas Jefferson, který o něm napsal: „*Toto je pan Sherman z Connecticutu, muž, jenž ve svém životě neřekl jedinou pošetilou věc.*“¹⁵¹ Přínos tohoto muže spočíval v jeho prostém rozumu a umírněnosti. Pro své kolegy byl vyvažujícím prvkem shromáždění, mírnící unáhlené názory horečných vlastenců, tak aby neškodily společným zájmům.¹⁵² Jeho politický přístup, ovlivněný hlubokou protestantskou vírou a morálkou,¹⁵³ směřoval k takovému zákonodárství, které by bylo prospěšné hlavně pro obecné blaho,¹⁵⁴ a právě to se zdá býti důvody, jež vedly k jeho nominaci do Výboru pěti.

5.4 ROBERT R. LIVINGSTON

Narodil se 27. listopadu 1746 v New Yorku a jméno obdržel po svém otci Robertu R. Livingstonovi, uznávaném soudci, který vlastnil obrovské pozemky a řadil se mezi muže koloniální aristokracie.¹⁵⁵ Ve svých patnácti letech začal studovat na Královské univerzitě (dnešní Kolumbijské),¹⁵⁶ studium ukončil v období kolkové krize a svou promoční řeč věnoval svobodě. Svoboda se však v jeho očích nerovнала nezávislosti, ale navrácení pořádků do doby před zdaňovacími pokusy uzurpující práva kolonistů.¹⁵⁷

---

¹⁴⁸ SHERMAN, Roger, *Letter to Matthew Griswold, January 9, 1766*, in: *The Life of Roger Sherman*, Chicago 1896, s. 52–55.

¹⁴⁹ SHERMAN, Roger, *Letter to Thomas Gushing, April 30, 1772*, in: *The Life of Roger Sherman*, Chicago 1896, s. 61–562.

¹⁵⁰ GOODRICH, Charles A., c. d., s. 166.

¹⁵¹ Tamtéž.

¹⁵² Tamtéž, s. 162.

¹⁵³ HALL, Mark D., c. d., s. 259–261.

¹⁵⁴ Tamtéž, s. 262.

¹⁵⁵ DE PEYSTER, Frederic, *A Biographical Sketch of Robert R. Livingston*, New York 1877, s. 14–15.

¹⁵⁶ BONHAM, Milledge J., *Robert R. Livingston*, in: BEMIS, Samuel F. (ed.), *The American Secretaries of State and Their Diplomacy*, Vol. I, New York 1963, s. 116.

¹⁵⁷ BRANDT, Claire, *Robert R. Livingston, Jr. The Reluctant Revolutionary*, in: *The Hudson Valley Regional Review*, Vol. 4, No 1 (1987), s. 9.

Právní vzdělání, pro něž se následně rozhodnul, absolvoval pod vedením Williama Smithe.¹⁵⁸ To mu umožnilo stát se členem právnické komory, do které byl přijat roku 1770. Ve stejném roce se pak oženil s Mary Stevensonovou, s níž měl dvě dcery.¹⁵⁹ Nicméně ještě předtím, období druhé poloviny 60. let 18. století zanechalo v Livingstonově názorovém smýšlení hlubokou stopu. Jednalo se především o obtíže, jimiž si jeho prominentní rodina musela projít. Došlo k povstání jejich nájemců, které ohrozilo jak Robertův život, tak i majetek, avšak hlavní vůdce nepokojů, dostal královskou milost. To pro Livingstonovi znamenalo velký šok. Jejich svrchovaná moc byla v sázce, čehož využil rod DeLancey a dostal se tak na výsluní tamějších vládních kruhů.¹⁶⁰ Tyto mocensko-politické boje a dehonestace rodiny značně přispěly k Livingstonovým názorům.

Jako obecní úředník se od roku 1773 staral o rozličné potřeby města New York, především v oblasti soudnictví. Tuto pozici mu udělil newyorský guvernér, nicméně již po dvou letech ho z názorových důvodů propustil.¹⁶¹ V dubnu 1775 byl zvolen delegátem druhého kontinentálního kongresu, kde měl jako jeden ze tří reprezentovat zájmy kolonie New York. Výřečnost, bystrou mysl a rodinné jméno, to byly výhody, které mohl na půdě kongresu uplatnit.¹⁶² Ve svých devětadvaceti letech se tak stal jedním z nejmladších delegátů kongresu.

5.4.1 PROČ LIVINGSTON?

Na osobu Roberta R. Livingstona je třeba nahlížet skrze jeho rodinné jméno. To samo o sobě reprezentovalo politickou moc, staré pořádky a konzervativní názory. Patrný byl i obrovský vliv otcovské autority, již se mladý Livingston často přizpůsoboval.¹⁶³ Jak mohlo být pro kongres dostačující, že byl vlastencem a mužem dobré pověsti? Navíc v neprospěch jeho nominace do Výboru pěti hovoří fakt, že od podzimu 1775 až do května následujícího roku se neúčastnil jednání kongresu.¹⁶⁴ Tím částečně ztratil půlroční přehled o aktuálním dění.

---

¹⁵⁸ DE PEYSTER, Frederic, c. d., s. 16.

¹⁵⁹ BONHAM, Milledge J., c. d., s. 117.

¹⁶⁰ BRANDT, Claire, c. d., s. 11–12.

¹⁶¹ BONHAM, Milledge J., c. d., s. 117.

¹⁶² DANGERFIELD, George, *Chancellor Robert R. Livingston of New York, 1746–1813*, New York 1960, s. 55 a 59.

¹⁶³ Tamtéž, s. 59.

¹⁶⁴ Tamtéž, s. 67–68. Obdobně tomu bylo i u Jeffersona, nicméně on byl zvolen především díky tomu, že rezoluce respektující nezávislost byly prezentovány Virginii (kolonií odkud pocházel) a díky svým věhlasným spisovatelským schopnostem.

Proč byl tedy zvolen členem Výboru pěti? Claire Brandtová ve svém článku *Robert R. Livingston, Jr, The Reluctant Revolutionary* připisuje jeho zvolení částečně Livingstonově elitnímu původu. Hlavním důvod však ona a další historikové vidí v tom, že byl delegátem kolonie, která v tomto období stále ještě nesvěřila svým zástupcům pravomoc hlasovat pro nezávislost. Kongres doufal, že podíl na tvorbě Deklarace nezávislosti by mohl změnit stanovisko newyorského místního shromáždění, které by následně dovolilo svým zástupcům hlasovat pro odtržení kolonií.¹⁶⁵ Na druhou stranu je ale možné, že Livingstonova přítomnost ve Výboru pěti měla zabezpečit zastoupení konzervativnějšího křídla delegátů, a to nejen z New Yorku.

---

¹⁶⁵ BRANDT, Claire, c. d., s. 11–12.

6. THOMAS JEFFERSON: AUTOR DEKLARACE NEZÁVISLOSTI

Posledním členem Výboru pěti, který nebyl ještě zmíněn, je Thomas Jefferson. Tento velikán amerických dějin zaujímá mezi Otcí zakladateli jedno z nejdůležitějších míst a jako tvůrce Deklarace nezávislosti je ztotožňován s americkým národem.¹⁶⁶ Zároveň neustále vzbuzuje zájem historiků snažících se vystihnout jeho osobní či politický život. Mnoho monografií, dílčích studií či esejí již o něm bylo napsáno a další zajisté budou následovat.¹⁶⁷

6.1 RODINA A VZDĚLÁNÍ

Thomas Jefferson se narodil 13. dubna 1743 jako třetí dítě a první syn Peteru a Jane Jeffersonovým.¹⁶⁸ Ti uzavřeli manželský svazek roku 1739.¹⁶⁹ Nedlouho poté se přestěhovali do svého nového domova – Shadwellu (Virginia). Byla jím plantáž, kterou Peter Jefferson odkoupil od Williama Randolpha z Tuckahoe, svého dobrého přítele a zároveň příbuzného své ženy (Jane pocházela z rodu Randolphových.) Jméno Shadwell vybral Jefferson starší sám, nepřímo tím vyjádřil city ke své manželce, jež byla pokřtěna na stejnojmenné farnosti v Londýně.¹⁷⁰

Z toho, co Jefferson napsal o svém otci, víme, že P. Jefferson měl zdravý úsudek a pevnou mysl, avšak nikoli dobré vzdělání, a proto rád četl, což s největší pravděpodobností předal i svému synovi.¹⁷¹ Jejich vztah definovala především otcova brzká smrt. Zemřel před dovršením padesátého roku a zanechal tak svého prvorozeného syna bez životního vzoru a rádce. V závěti mu však odkázal své knihy, matematické přístroje, stůl a knihovnu z třešňového dřeva.¹⁷² Naopak zmínky o matce, jichž je o dost méně, neobsahují žádný obdiv či vyjádření náklonosti.¹⁷³ Je však možné, že pokud nějaké písemnosti s takovými informacemi existovaly, shořely při požáru Shadwellu v roce 1770.¹⁷⁴

---

¹⁶⁶ ONUF, Peter S., *The Mind of Thomas Jefferson*, Charlottesville 2007, s. 50.

¹⁶⁷ Viz heslo Thomas Jefferson 1743–1826 na internetových stránkách *Library of Congress* (Knihovna Kongresu) <https://www.loc.gov/>.

¹⁶⁸ HAYES, Kevin J., *The Road to Monticello. The Life of Thomas Jefferson*, Oxford 2008, s. 10–11.

¹⁶⁹ BROŽ, Ivan, *Thomas Jefferson ještě žije*, Plzeň 2001, s. 11.

¹⁷⁰ BRODIE, Fawn M., *Thomas Jefferson. An Intimate History*, New York 1974, s. 37–38.

¹⁷¹ FORD, Paul L. (ed.), *The Autobiography of Thomas Jefferson 1743–1790*, Philadelphia 2005, s. 4.

¹⁷² HAYES, Kevin J., c. d., s. 25–26.

¹⁷³ BRODIE, Fawn M., c. d., s. 41.

¹⁷⁴ HAYES, Kevin J., c. d., s. 1.

Po smrti manžela určila závět J. Jeffersonovou správcem domu, pozemků a zisků z nich plynoucích. Čtrnáctiletý Thomas byl uvrhnut do prapodivného postavení, stal se hlavou rodiny, ale zároveň neměl žádná oprávnění rozhodovat o rodinném majetku.¹⁷⁵

Do školy začal chodit Jefferson již v pěti letech na přání svého otce. Jednalo se o obyčejnou venkovskou školu vedenou vychovatelem, do které se chodily starší děti učit anglickému jazyku.¹⁷⁶ Tam setrval do roku 1752, kdy nastoupil do kostelní školy v Doveru, tu vedl reverend William Douglas.¹⁷⁷ Tento muž skotského původu ho naučil základy latinského, řeckého a francouzského jazyka, nicméně Jefferson ve své autobiografii kritizuje jeho jazykové schopnosti.¹⁷⁸ To ovšem neznamená, že pro něj nemohl být dobrým učitelem.¹⁷⁹

Smrt otce zasáhla i chlapcovo vzdělání, ten musel nakrátko přerušit a vydat se na pohřeb do Shedwellu, kam se během školních let vracel pouze na léto.¹⁸⁰ Noví opatrovníci – vykonavatelé závěti P. Jeffersona – následně rozhodli o jeho dalších studiích. Poslali jej do Fredericksvillu do jedné z nejlepších soukromých škol jižní Virginie.¹⁸¹ Tamější učitel reverend James Maury byl „dobrým klasickým učencem,“ tudíž se výuka mladého Jeffersona ubírala správným směrem.¹⁸²

Během vánočního období roku 1759, po poradě s Peterem Randolphem, matčíným bratrancem a svým opatrovníkem, se Jefferson rozhodl pokračovat ve vzdělání na William and Mary College ve Williamsburgu.¹⁸³ Studium na této škole zásadně ovlivnilo jeho budoucnost. Hlavní roli při formování jeho názorů na univerzitní půdě měl Dr. William Small, profesor matematiky a znalec přírodních věd, který překvapivě získal pozici profesora filosofie. Zároveň jako první na škole začal vyučovat etiku, rétoriku a psaní.¹⁸⁴ Small v roce 1762 odcestoval do Velké Británie, avšak ještě předtím Jeffersona seznámil se svým přítelem Georgem Whytem. U něj Thomas nastoupil do právnického učení, v němž setrval až do roku 1767, kdy vstoupil do právnické komory.¹⁸⁵ Small a Whyt se tak stali důležitými osobami Jeffersonova života, na které později rád vzpomínal. Z jistého pohledu mu oba nahradili otce, jenž mu tehdy chyběl. Poskytli mu všestranné

---

¹⁷⁵ BRODIE, Fawn M., c. d., s. 38.

¹⁷⁶ BRODIE, Fawn M., c. d., s. 49.

¹⁷⁷ HAYES, Kevin J., c. d., s. 19.

¹⁷⁸ FORD, Paul L., c. d., s. 5.

¹⁷⁹ HAYES, Kevin J., c. d., s. 22.

¹⁸⁰ BRODIE, Fawn M., c. d., s. 51.

¹⁸¹ HAYES, Kevin J., c. d., s. 30–31.

¹⁸² FORD, Paul L., c. d., s. 5.

¹⁸³ BRODIE, Fawn M., c. d., s. 58.

¹⁸⁴ FORD, Paul L., c. d., s. 6.

¹⁸⁵ Tamtéž.

vzdělání, podněty k intelektuálnímu rozvoji a roznítili v něm ještě větší náklonost ke knihám a čtení.¹⁸⁶

6.2 MARTHA JEFFERSON

Svou budoucí manželku poznal jako sedmadvacetiletý mladý muž. Byla jí, již jednou ovdovělá, Martha Skeltonová.¹⁸⁷ O této ženě a vztahu k jejímu partnerovi je toho známo pomálu, především proto, že dopisy, které si společně vyměnili, již neexistují. Jefferson si velmi hleděl svého soukromého života, a proto je sám zničil.¹⁸⁸ Jejich manželství trvalo poměrně krátce. Martha zemřela v roce 1782, deset let po svatbě. Za tu dobu porodila šest dětí, z nichž se pouze dvě dcery dožily dospělého života.¹⁸⁹ A po smrti svého otce přinesla do rodiny bohaté dědictví, které takřka zdvojnásobilo majetek Jeffersonových.¹⁹⁰

Na otázku, jestli vstupovala do politického života svého manžela jako například Abigail Adamsová, se dá dívat dvojitým úhlem pohledu. Neboť jak uvádí Brodieová, nejsou zatím žádné důkazy, že by Martha měla vliv na Jeffersonovo politické smýšlení,¹⁹¹ nicméně jeho politický život zásadně ovlivňovala. Její tělesná konstituce byla velmi křehká, což se projevovalo hlavně během těhotenství a během a posléze porodu.¹⁹² Vzhledem k délce manželství Jeffersonových a počtu dětí, které se jim narodily, byla Martha zhruba polovinu jejich společného života těhotná. Nemuselo se však jednat pouze o manželčiny zdravotní komplikace, které si žádaly od Jeffersona větší pozornost než jeho zaměstnání. Například hned po svatbě, namísto toho, aby se ujal své povinnosti člena zastupitelského sboru¹⁹³ ve Williamsburgu, zůstal s Marthou v rodinném sídle – Monticellu.¹⁹⁴ Bylo to poprvé a nikoli naposledy, co ji upřednostnil před politickým děním.¹⁹⁵

---

¹⁸⁶ BRODIE, Fawn M., c. d., s. 60–63.

¹⁸⁷ BRODIE, Fawn M., c. d., s. 80.

¹⁸⁸ HAYES, Kevin J., c. d., s., 120.

¹⁸⁹ BROŽ, Ivan, c. d., s. 32.

¹⁹⁰ FORD, Paul L., c. d., s. 8.

¹⁹¹ BRODIE, Fawn M., c. d., s. 89.

¹⁹² Tamtéž, s. 80.

¹⁹³ Jednalo se o virginské místní shromáždění. V anglickém znění *House of Burgesses*.

¹⁹⁴ Monumentální budova, na jejímž projektování se podílel sám Thomas Jefferson. Stavba započala 1769 a o rok později se tam již bydlelo, vzhledem k požáru, který zachvátil Shadwell.

¹⁹⁵ BRODIE, Fawn M., c. d., s. 86.

6.3 REVOLUCE A POLITICKÁ KARIÉRA

První střetnutí s protesty proti britským daním zažil Jefferson ještě jako student ve Williamsburgu. Stalo se to v roce 1765, kdy vrcholila krize okolo kolkového zákona. Dvaadvacetiletý mladík se stal svědkem ohnivého proslovu Patricka Henryho na půdě virginského místního shromáždění (*House of Burgesses*), který se týkal krále Jiřího III. a zrady.¹⁹⁶ Nicméně vlny násilí, jež se napříč kolonie šířily, Virginii minuly, a to především díky jejímu guvernérovi Francisi Fauquierovi, který byl mezi lidmi respektovaný pro svoji spravedlivost.¹⁹⁷ Tento muž byl shodou okolností dobrým Thomasovým přítelem již od studentských let. Seznámil je totiž George Whyt. Jefferson Fauquiera považoval za „*nejschopnějšího muže, který kdy zastával tento úřad* [guvernéra – pozn. autorky]“.¹⁹⁸

Právníká kariéra otevřela Jeffersonovi možnosti angažovat se ve veřejném dění. V květnu roku 1769 byl zvolen do místního shromáždění za okres Albemarle. Jeho povoláním již nebylo pouze právo aplikovat, ale jej tvořit.¹⁹⁹ To však netrvalo příliš dlouho, neboť nový guvernér, jenž nahradil zesnulého Fauquiera, nechal shromáždění rozpustit. Hlavním důvodem bylo společné usnesení hlásající, že případ Massachusetts je společným pro kolonie,²⁰⁰ což znamenalo virginský souhlas s tím, že parlament nemá právo danit osady a že ty mají naopak právo odeslat petici králi s vyjádřením svých nespokojeností.²⁰¹ Poslanci se po svém rozpuštění přesunuli do krčmy *Raleigh*, kde neoficiálně pokračovali v jednání, při němž vydali rezoluce o nedovážení zboží (*Virginia Nonimportation Resolutions*).²⁰²

Na počátku 70. let 18. století se podle Jeffersonovy autobiografie neobjevilo „*nic zvláště vzrušujícího*“ až do roku 1773.²⁰³ V tomto období vykonával své právnícké povinnosti, těšil se z nového rodinného života, pokračoval v četbě a staral se o stavbu Monticella. Zároveň také pracoval na znovuoobnovení své knihovny sbírky, ta jeho vzala za své při požáru Shadwellu.²⁰⁴ Změnu přinesl prosincový Bostonský čajový dýchánek a série nesnesitelných zákonů, které vzbudily další sympatie pro Massachusetts.²⁰⁵

---

¹⁹⁶ Tamtéž, s. 94.

¹⁹⁷ HAYES, Kevin J, c. d., s. 82.

¹⁹⁸ FORD, Paul L., c. d., s. 6.

¹⁹⁹ HAYES, Kevin J, c. d., s. 106.

²⁰⁰ FORD, Paul L., c. d., s. 9.

²⁰¹ HAYES, Kevin J., c. d., s. 111.

²⁰² *Virginia Nonimportation Resolutions, 17 May, 1769*, dostupné z: <<http://founders.archives.gov/documents/Jefferson/01-01-02-0019>> [cit. 13. 3. 2016].

²⁰³ FORD, Paul L., c. d., s. 9.

²⁰⁴ HAYES, Kevin J, c. d., s. 117–132.

²⁰⁵ FORD, Paul L., c. d., s. 9.

Když se rozpuštěné virginské shromáždění neoficiálně sešlo v srpnu 1774, aby zvolilo své delegáty na první kontinentální kongres, měl Jefferson připravené své první seriózní dílo. Jednalo se o krátký pamflet nazvaný Souhrnný pohled na práva Britské Ameriky (*A Summary View of the Rights of British America*), který představoval instrukci pro virginské delegáty účastníci se kongresu.²⁰⁶ Ti by podle něj měli na jednání předložit návrh pokorné a oddané adresy králi Jiřímu III., která by obsahovala „*společné stížnosti poddaných jeho výsosti v Americe*“.²⁰⁷ Nejdůležitějším prvkem, jenž je pro tento text charakteristický, jsou přímá obvinění krále.²⁰⁸ Jefferson jich vznáší celkem osm a ta se pak objevují i v samotné Deklaraci nezávislosti. Charakter obvinění je však rozdílný pro tyto dva dokumenty, neboť Souhrnný pohled na práva Britské Ameriky byl sepsán v intencích loajality a usmíření.²⁰⁹

Jefferson tímto pamfletem, obdobně jako později Paine, nevyjádřil nic, co by již nebylo řečeno. Přestože nebyl vyslán na první kontinentální kongres, zapsal se do povědomí amerických revolučních státníků a myslitelů jako patriot, schopný spisovatel a zastánce amerických práv,²¹⁰ což pak následně vedlo i k tomu, že byl požádán o sepsání návrhu Deklarace nezávislosti.²¹¹ Nebyl to však jediný důsledek, publikováním tohoto díla se zároveň dostal na přední příčky seznamu zrádců ve Velké Británii.²¹²

6.4 DELEGÁT KONGRESU

Další schůzka virginského shromáždění proběhla v březnu 1775, tentokrát se konala v kostele sv. Jana v Richmondu, protože williamsburgské prostředí začínalo být značně ovlivňováno britskou administrativou.²¹³ Stejně jako na předchozím zasedání i zde byli voleni delegáti na další kongres. Jefferson skončil jako náhradník. V případě, že by Peyton Randolph²¹⁴ musel být odvolán, měl ho nahradit.²¹⁵ Guvernér Dunmore svolal virginské shromáždění k projednání návrhu lorda Northa,²¹⁶ Randolph jakožto jeho

---

²⁰⁶ BRODIE, Fawn M., c. d., s. 99–100.

²⁰⁷ JEFFERSON, Thomas, *A Summary View of the Rights of British America*, dostupné z: <http://avalon.law.yale.edu/18th_century/jeffsumm.asp> [cit. 15. 3. 2016].

²⁰⁸ Tamtéž.

²⁰⁹ MAIER, Pauline, c. d., s. 114.

²¹⁰ HAYES, Kevin J., c. d., s. 160.

²¹¹ BILLINGTON, James H., *A Summary View of the Rights of British America*, dostupné z: <<https://www.wdl.org/en/curator-video/1/>> [cit. 15. 3. 2016].

²¹² BRODIE, Fawn M., c. d., s. 103.

²¹³ HAYES, Kevin J., c. d., s. 161.

²¹⁴ Jeffersonův příbuzný z matčiny strany.

²¹⁵ FORD, Paul L., c. d., s. 16.

²¹⁶ Návrh zahrnoval osvobození kolonií od daní, kromě těch nezbytných. Nijak se však nevyjadřoval k volnému obchodu, přítomnosti armády a dalších stížnostech.

mluvčí zanechal povinností v kongresu a vrátil se do Williamsburgu. Jefferson převzal jeho místo a v červnu odjel do Filadelfie.²¹⁷ Ještě předtím však stihnul navrhnout odmítavou odpověď k Northovu plánu, která byla následně schválena shromážděním.²¹⁸

Když se poprvé objevil na jednání kongresu, téměř nikoho osobně neznal. Ostatní delegáti ale věděli, kdo je tento nově příchozí. Jeffersona dobře znali jako autora Souhrnného pohledu na práva Britské Ameriky.²¹⁹ Jeden z delegátů ve svém dopise domů napsal: „*Včera dorazil slavný pan Jefferson [...], zdá se býti rozumným, duchaplným a dobrým mužem a soudě podle pamfletu, jenž napsal minulé léto, jím zajisté je.*“²²⁰ S sebou si Jefferson přinesl kopii odpovědi na Northův návrh, která jen prohloubila jeho reputaci obratného spisovatele a zároveň mu přinesla nominaci do výboru, jenž měl zformulovat oficiální odpověď kongresu na tentýž návrh.²²¹ Výrazným dílem přispěl i k tvorbě Prohlášení o důvodech a nutnosti chopit se zbraní, jehož návrh měl v kompetenci John Dickinson. Ten využil část Jeffersonova vlastního návrhu, částečně ho upravil a odstranil větu, která pokorné žádání krále přirovnávala k zneuctění svobod.²²²

V srpnu kongres nakrátko přerušil jednání, Jefferson dočasně rezignoval a vrátil se domů. Nečekalo tam na něj ale nic radostného. Dlouhá doba, po níž zůstával stranou politického dění, byla plná rodinných úmrtí. Zemřela jeho sotva dvouletá dcera, Peyton Randolph a zanedlouho i jeho matka.²²³ Když se pak na konci března chtěl vrátit do Filadelfie, zabránily mu v tom silné bolesti hlavy, a tak byl nucen odložit svůj odjezd o dalších šest týdnů.²²⁴ V tomto období se Jefferson ztrácí z dohledu, nepíše dopisy a nevede záznamy ve svých knihách.²²⁵ V jeho autobiografii záhadně chybí období mezi červencem 1775 a květnem 1776.²²⁶

Do Filadelfie dorazil 14. května 1776, krátce předtím vydal kongres rozhodnutí, aby jednotlivé kolonie ustanovily nové vlády.²²⁷ Pro muže, jenž tak dobře vládl perem, se tato situace stala neštěstím. Musel si být vědom, že prospěšnější by byl ve své rodné kolonii. Napsal tedy dopis prezidentovi virginského ústavodárného shromáždění

---

²¹⁷ FORD, Paul L., c. d., s. 16–17.

²¹⁸ HAYES, Kevin J., c. d., s. 165.

²¹⁹ Tamtéž, s. 167.

²²⁰ WARD, Samuel, *Letter to Henry Ward, 22 June, 1775*, in: BRODIE, Fawn M., c. d., s. 108.

²²¹ HAYES, Kevin J., c. d., s. 167 a 171.

²²² Tamtéž, s. 170.

²²³ BRODIE, Fawn M., c. d., s. 109–110 a 114.

²²⁴ Tamtéž s. 114–115.

²²⁵ Tamtéž, s. 112–113.

²²⁶ Viz v FORD, Paul L., c. d., s. 20–21.

²²⁷ MAIER, Pauline, c. d., s. 47.

s prosbou o dočasné propuštění z jeho kongresních povinností, mimo jiné mezi důvody uvedl křehké zdraví své manželky, avšak dostalo se mu záporné odpovědi.²²⁸ V tuto chvíli pro něj nebylo odpovědí. Během poměrně krátké chvíle vytvořil tři návrhy budoucí virginské ústavy a poslal je do Williamsburgu po Georgi Whytovi.²²⁹ Shromáždění se ale nacházelo již v procesu schvalování jiné nově navržené ústavy. Jeffersonovy návrhy zamíchaly s kartami a díky nim došlo k pozměnění ústavy a především začlenění jeho preambule do finální verze.²³⁰ Ta v několika bodech obviňovala krále Jiřího III. z „*odporné a nesnesitelné tyranie*“.²³¹ První návrhy této preambule se tak vlastně staly prvními návrhy Deklarace nezávislosti.²³²

---

²²⁸ BRODIE, Fawn M., c. d., s. 117.

²²⁹ MAIER, Pauline, c. d., s. 48.

²³⁰ Tamtéž.

²³¹ *The Constitution of Virginia, June 29, 1776*, dostupné z: <
<http://www.law.gmu.edu/assets/files/academics/founders/VA-Constitution.pdf>> [cit. 7. 4. 2016].

²³² MAIER, Pauline, c. d., s. 48.

7. TVORBA DEKLARACE NEZÁVISLOSTI

7.1 PRŮBĚH VYTVÁŘENÍ NÁVRHU

Jak již bylo zmíněno v předchozích kapitolách, čas neúprosně tlačil a Výbor pěti se pravděpodobně sešel okamžitě po svém jmenování do funkce. Následovalo rozhodování, kdo by se měl stát autorem návrhu. Volba padla na Jeffersona²³³ a od této chvíle již vše záviselo na něm. Jak však přesně probíhala tvorba návrhu, je velmi obtížné určit. Historička Maierová se o tomto procesu vyjadřuje jako o skládačce, v níž některé díly mohou klamat a některé jsou již navždy ztraceny.²³⁴

Když se Jefferson v polovině května 1775 dostavil do Filadelfie na další jednání kongresu, potřeboval sehnat místo, kde by mohl bydlet. Našel jej v domě mladého zedníka Jacoba Graafa, u kterého si pronajal druhé patro s dvěma vybavenými pokoji.²³⁵ Jeden kus nábytku si však přinesl s sebou. Jednalo se o přenosný psací stůl vytvořený podle Jeffersonových požadavků truhlářem Benjaminem Randolphem, u něhož pobýval předchozí období ve Filadelfii.²³⁶ Právě tento přenosný stůl a Graafův dům se tak staly němými svědky tvorby textu Deklarace nezávislosti. V dnešní době je dům turistickou atrakcí města²³⁷ a stůl je vystaven v Národním muzeu americké historie (*The National Museum of American History*).²³⁸

K samotnému průběhu vytváření textu se Jefferson vyjádřil v pokročilém věku osmdesáti let, tedy v roce 1823. Pověřen přímo Výborem pěti, převzal na sebe zodpovědnost za tvorbu textu. Poté co dokončil návrh, předložil kopie Adamsovi a Franklinovi, na jejichž úsudku mu záleželo nejvíce. Ti navrhli jen pár změn. Následně pozměněný návrh předložil Výboru a ve stejné podobě i kongresu.²³⁹ Z toho vyplývá, že

---

²³³ Benjamin Franklin, jako vhodný kandidát pro tento úkol, byl díky svým nemocem indisponován. Na půdě kongresu se však nacházel ještě jeden kompetentní muž, který mohl být potencionálním autorem. Jednalo se o Johna Dickinsona, jež proslul nejprve svým dílem *Dopisy od farmáře z Pensylvánie* (*Letters from a Farmer in Pennsylvania*), vycházející v letech 1767–1768. Více MIDDLEKAUF, c. d., s. 154–155. Později se podílel na tvorbě Prohlášení o důvodech a nutnosti chopit se zbraní a dalších dokumentech. Nicméně v době, kdy došlo k vytvoření Výboru pěti, Dickinson nepodporoval stanovisko nezávislosti. Viz. COHEN, Lester H., *The American Revolution and Natural Law Theory*, in: *Journal of History of Ideas*, Vol. 39, No. 3 (1978), s. 496.

²³⁴ MAIER, c. d., s. 97.

²³⁵ HAZELTON, John H., c. d., s. 149.

²³⁶ HAYES, Kevin J., c. d., s. 167 a 177.

²³⁷ Viz internetové stránky Správy národního parku (*National Park Service*) <https://www.nps.gov/inde/planyourvisit/declarationhouse.htm>.

²³⁸ Viz internetové stránky muzea http://americanhistory.si.edu/collections/search/object/nmah_513641.

²³⁹ JEFFERSON, Thomas, *Letter to James Madison, 30 August, 1823*, dostupné z: <http://rotunda.upress.virginia.edu/founders/default.xqy?keys=FOEA-print-02-02-02-0027> [cit. 15. 4. 2016].

by se tento proces dal rozdělit do tří oddělených fází. Nicméně v dopise z 21. června 1776 Jefferson prosil Franklina, aby navrhnul připomínky k přiloženému textu, který byl pozměněn a schválen Výborem.²⁴⁰

Tyto dva dopisy si značně odporují svým obsahem. Svědectví o průběhu tvorby návrhu poskytli i John Adams, ovšem to je taktéž z počátku 19. století. Jeho svědectví mluví z jistého pohledu ve prospěch dopisu z 21. července. Poté co Jefferson vytvořil návrh, ukázal jej Adamsovi, který byl velmi potěšen vznešeným tónem textu, avšak některé části považoval za příliš vášnivé. Opravy přenechal Franklinovi a Shermanovi, kterým se návrh měl následně dostat do rukou. Adams si pak ale nevybavuje kdo, a jestli vůbec někdo měl k textu připomínky.²⁴¹

Je možné, že se Jefferson spletl? Mohl ve svém dopise z 21. července zaměnit celý Výbor za podvýbor, jenž zahrnoval jen jeho a Adamse? Anebo se mýlil Adams? Existoval vůbec nějaký podvýbor? Jisté je, že všichni členové Výboru pěti čelili v tomto období velkému stresu.²⁴² Jejich zainteresovanost si žádaly jiné výbory, do kterých byli jmenováni již předtím nebo i během průběhu tvorby Deklarace nezávislosti.²⁴³ To by vysvětlovalo, proč si Adams a Jefferson vybavují události odlišně. Nejsměrodatnějším je tedy onen dopis z 21. července. Podle něj a svědectví obou mužů probíhal celý proces asi takto: Jefferson sepsal návrh, jenž v různých fázích reflektovali Adams, Franklin, on sám a možná i Sherman, poté vytvořil čistopis a následně došlo ke schválení textu Výborem pěti, který jej postoupil kongresu.

7.2 NÁSTIN VÝVOJE TEXTU A OBSAHOVÉ ZMĚNY PROVEDENÉ KONGRESEM

Vývoj textu Deklarace nezávislosti lze studovat na několika rukopisných verzích tohoto dokumentu. Dochovalo se šest Jeffersonových návrhů, případně kopií²⁴⁴ a jeden Adamsův opis. Dále je možné čerpat ze tří oficiálních textů (Deklarace na pergamenu, podepsaná delegáty; Deklarace uvedená v Denících kontinentálního kongresu; Deklarace

---

²⁴⁰ JEFFERSON, Thomas, *Letter to Benjamin Franklin, 21 June, 1776*, dostupné z: <<http://franklinpapers.org/franklin//framedVolumes.jsp?vol=22&page=485a>> [cit. 16. 4. 2016].

²⁴¹ Adams pokračuje, že návrh byl předložen Výboru, nikoli Franklinovi a Shermanovi a posléze Výboru. Výborem mohl myslet pouze Franklina a Shermana. Je tedy možné, že Robert R. Livingston se do procesu tvorby nezapojil. Viz ADAMS, John, *Letter to Timothy Pickering, 6 August, 1822*, in: HAZELTON, John H., c. d., s. 142–143.

²⁴² ADAMS, John, *Letter to Timothy Pickering...*, s. 142–143.

²⁴³ MAIER, Pauline, c. d., s. 102–103.

²⁴⁴ V roce 1947 byl objeven další návrh, jedná se však pouze o část textu, pravděpodobně nejstarší. Viz BOYD, Julian P., *Declaration of Independence: The Evolution of a Text*, Charlottesville 1999, s. 56–59.

v podobě, v jaké byla vytištěna na objednávku kongresu).²⁴⁵ Každá z dochovaných verzí poskytuje více či méně odlišný text. V případě těch oficiálních se jedná pouze o odlišnosti ve velkých písmenech a interpunkci.²⁴⁶

Výchozím dokumentem je však Jeffersonův návrh nanečisto (*Rough Draft*),²⁴⁷ v němž jsou zřetelné téměř všechny provedené změny poté, co se rukopis dostal k Adamsovi a Franklinovi a předtím, než byl schválen kongresem.²⁴⁸ Nicméně Adamsova verze, kterou opsal z Jeffersonova návrhu nanečisto, aniž by v něm něco pozměnil, je taktéž důležitá, neboť přibližuje text v rané fázi.²⁴⁹ V porovnání s návrhem nanečisto je totiž vidět, že některé změny byly provedeny ještě předtím, než Adams návrh opsal.²⁵⁰ Na zbylých dochovaných rukopisných verzích a kopiích²⁵¹ je pak možné sledovat proměny, které se udály v závěrečné fázi tvorby textu, pravděpodobně během druhé poloviny června a začátku července 1776.²⁵²

Carl L. Becker ve své knize *Declaration of Independence: A Study in the History of Political Ideas* změny textu, předtím než byla Deklarace předložena kongresu, připisuje hlavně Jeffersonovi, Franklinovi a Adamsovi.²⁵³ Nejednalo se však o úpravy obsahu, který Jefferson vytvořil, nýbrž o korekci jednotlivých slov a frází s cílem vylepšit znění dokumentu. Během těchto úprav Jefferson zároveň vytvořil tři nové odstavce.²⁵⁴ Z toho lze usuzovat, že předtím, než se koncept Deklarace nezávislosti dostal před kongres, nedošlo ke změnám obsahového rázu či vyškrtávání větších částí textu.

Návrh nanečisto tedy představuje klíč k procesu pozměňování textu. Především, co se týče záměny jednotlivých slov či frází, ukazuje, jak moc tvůrcům a editorům textu záleželo na volbě vhodných výrazových prostředků. O tom svědčí změna provedená

---

²⁴⁵ BOYD, Julian P., c. d., s. 26.

²⁴⁶ Viz přehledné porovnání sedmi verzí (všechny oficiální texty a některé návrhy) v HAZELTON, John H., c. d., s. 306–342.

²⁴⁷ Nachází se v Knihovně Kongresu. Fotokopie návrhu nanečisto dostupná z: <<https://www.loc.gov/exhibits/treasures/trt001.html>> [cit. 16. 4. 2016].

²⁴⁸ BECKER, Carl L., *Declaration of Independence: A Study in the History of Political Ideas*, New York 1942, s. 138. Ty části textu, které byly na podnět kongresu vyškrtány, jsou v závorkách.

²⁴⁹ BOYD, Julian P., c. d., s. 27.

²⁵⁰ Tamtéž, c. d., s. 27–38. Na základě Adamsového popisu se Becker pokusil rekonstruovat, jakou podobu mohl mít návrh na nečisto předtím, než byl postoupen Franklinovi. Viz BECKER, Carl L., c. d., s. 141–151.

²⁵¹ Ty jsou následující: 1) kopie pro R. H. Lee z 8. července 1776, pravděpodobně v této podobě text Výbor pěti předložil kongresu; 2) kopie návrhu, u níž není znám příjemce, ale velmi se podobá té Leeově; 3) verze textu, kterou zrekonstruoval Jefferson pro Jamese Madisona v roce 1783 ze svých poznámek, 4) verze přímo v oněch poznámkách, na níž se mohly projevit částečně změny prováděné kongresem; 5) kopie, s neznámým příjemcem, pokud se vůbec jednalo o kopii určenou nějaké osobě, taktéž se podobá Leeově kopii. Viz BOYD, Julian P., c. d., s. 74, 80, 86 a 92.

²⁵² Tamtéž, s. 27.

²⁵³ Franklin provedl celkem pět změn, Adams dvě.

²⁵⁴ BECKER, Carl L., c. d., s. 154

Franklinem,²⁵⁵ ten ve větě hovořící o podrobení lidu absolutní mocí zaměnil „moc“ za „despotismus,“ což mnohem vhodněji vyjadřovalo postoj, jaký kolonisté vůči králi zastávali. Dalším příkladem byla změna provedená již kongresem, která vedla k užití slova „změnit“ namísto „vymazat“ ve vztahu k aktuálnímu politickému systému.²⁵⁶ Delegáti kongresu mohli vnímat tuto frázi jako příliš vášnivou, a proto se rozhodli ji pozměnit. Jejich cílem nebylo vymazat předešlé politické uspořádání, ale pouze je přetvořit do takové formy, jaká by zajišťovala spokojenost obyvatel kolonií. Obdobných oprav lze nalézt v textu více, ať už se jednalo o změny z per Jeffersona, Franklina, Adamse či na podnětu kongresu.²⁵⁷

Nejinvazivnějšími obsahové zásahy však v textu podnítl kongres.²⁵⁸ Až na jeden případ²⁵⁹ se jednalo především o mírnící opatření, která se dotýkala druhé poloviny návrhu. Jednalo se o odstranění obvinění krále z „*vyvolání zrádcovských povstání našich spoluobčanů* [v koloniích – pozn. autorky], *zlákaných vidinou propadnutého a konfiskovaného majetku*“.²⁶⁰ Domnívám se, že kongres toto obvinění vyškrtl proto, aby takto důležitý dokument nově se rodícího národa a státu nepoukazoval na to, že se v něm již v tuto chvíli nacházejí zrádci. Mělo se jednat o obvinění krále a nikoli obyvatel kolonií.

Nicméně odstranění dalšího obvinění týkajícího se otroctví mohlo Jeffersona velmi zarmoutit.²⁶¹ Kdyby jej kongres nevyškrtl, stalo by se nejdelším ze všech. Jefferson v něm vinil krále z odhodlanosti udržovat otevřený trh s otroky. Tím v podstatě „*vedl krutou válku proti lidské přirozenosti a porušoval její posvátná práva na život a svobodu*“. Proč by ale Jefferson, sám vlastník otroků, měl nějaké zájmy na zrušení otroctví? Jeho postoj se nacházel v pozoruhodné ambivalenci. Na jednu stranu o černošské rase smýšlel jako o podřazené, na straně druhé nevěřil v to, že by jeden muž

---

²⁵⁵ HAZELTON, John H., c. d., s. 311 a 597.

²⁵⁶ Viz JEFFERSON, Thomas, *Rough Draft*, dostupné z: <<https://www.loc.gov/exhibits/treasures/trt001.html>> [cit. 16. 4. 2016].

²⁵⁷ Tamtéž.

²⁵⁸ Viz Jeffersonův návrh s naznačenými změnami, které byly provedeny kongresem, v MAIER, Pauline, c. d., s.235–241. A pokud nebude uvedeno jinak, všechny následující informace jsou čerpány z tohoto návrhu.

²⁵⁹ „Nyní [král – pozn. autorky] *dopravuje velké armády cizích žoldnéřů, aby dokončil dílo smrti, pustošení a tyranie, které již bylo započato projevy krutosti a věrolomnosti, jež by stěží našly sobě rovných v nejbarbarštějších dobách a jež jsou zcela nehodné hlavy civilizovaného národa.*“ (Tučně zvýrazněna část, kterou přidal kongres, umocňuje obvinění. Překlad použit z KUKLÍK, Jan – SELTENREICH, Radim, *Dějiny angloamerického práva*, Praha 2011, s. 490–494.)

²⁶⁰ JEFFERSON, Thomas, *Rough Draft*, dostupné z: <<https://www.loc.gov/exhibits/treasures/trt001.html>> [cit. 16. 4. 2016].

²⁶¹ Čím více změn kongres provedl, tím i více byl Jefferson nešťastný. Viz MAIER, Pauline, c. d., s. 149.

měl vlastnit či prodávat jiného.²⁶² Každopádně v tomto případě vinil z otroctví přímo krále a nikoli vlastníky otroků, což by se jako tvrzení, ke všemu nepravdivé, nemělo dostat do důležitého právního dokumentu. Navíc ještě nenastal správný čas pro zrušení otroctví.

Tak se tedy počet obvinění krále zúžil z dvaceti dvou na devatenáct. Zdá se, že v tuto chvíli se kongres opřel do zbývajících částí dokumentu mnohem více. V závěrečné části dokumentu se uchýlil jak ke škrtkům, tak i k včlenění nových vět. Odstranil přebytečnou pasáž, jež poukazovala na to, za jak krátkou dobu (dvanáct let) se v koloniích ustanovila tyranie. Ta část, v níž Jefferson opět namítal,²⁶³ že osídlení kolonií probíhalo pouze na vlastní náklady jejich obyvatel, se taktéž nedostala do finální verze Deklarace.

V očích kolonistů nebyl vinen pouze král, ale i obyvatelé Velké Británie. Ti „*svoji svobodnou volbou znovu ustanovili* [... parlament – pozn. autorky] *k moci*“ a svým souhlasem umožnili příchod žoldáků, avšak i toto tvrzení bylo příliš dlouze rozvíjené, a tak se kongres rozhodl jednodušeji ponechat pouze to, že Britové „*byli hluší vůči spravedlnosti*“. Závěr, který vyhlášoval odtržení kolonií od Velké Británie, kongres taktéž seškrtnal, nicméně namísto původních Jeffersonových frází tam včlenil text rezoluce R. H. Lee. Vzhledem k tomu, že nezávislost kolonií byla právně vyjádřena touto rezolucí, bylo toto pozměnění vcelku logické. Poslední změnou, která stojí za zmínění, se stalo včlenění odkazu na Boha, jenž v původním návrhu vystupoval pouze jako tvůrce přirozených práv.

---

²⁶² Více viz COHEN, William, *Thomas Jefferson and the Problem of Slavery*, in: *The Journal of American History*, Vol. 56, No. 3 (1969), s. 503–526.

²⁶³ Stejnou myšlenku rozvíjel Jefferson ve svém Souhrnném pohledu na práva Britské Ameriky. Viz JEFFERSON, Thomas, *A Summary View of the Rights of British America*, dostupné z: <http://avalon.law.yale.edu/18th_century/jeffsumm.asp> [cit. 19. 4. 2016].

8. DEKLARACE NEZÁVISLOSTI

8.1 PŘIROZENOPRÁVNÍ TEORIE

Deklarování nezávislosti si spolu s sebou nese i vysvětlení, proč k němu dochází. Americké kolonie předchozí zdaňovací pokusy ze stran britského parlamentu a krále vnímaly jako uzurpování svých základních práv, které jim byly přiřknuty britskou nepsanou ústavou. Ospravedlnění pro odtržení proto nemohly najít v tom samém právním systému, z něž se snažily vymanit. Hledaly tedy takové principy, jež by byly tomuto systému nadřazené. Přirozené právo nabízelo východisko. Přesahovalo britské pozitivní právo,²⁶⁴ bylo univerzální a neměnné.²⁶⁵ Přirozenoprávní teorie se vyvíjely již od dávné antiky.²⁶⁶ Z náboženského pohledu je jejich základem víra v nadřazenou autoritu,²⁶⁷ nicméně obecně tkví v přesvědčení, že na světě existuje právo, jež je naprosto nezávislé a nadřazené vůli člověka.²⁶⁸ Vychází z rozumu a lidské přirozenosti, v nichž hledá argumentaci.²⁶⁹

8.1.1 JOHN LOCKE A JEHO DRUHÉ POJEDNÁNÍ O VLÁDĚ

Formování názorů americké revoluční generace ovlivnilo mnoho velkých myslitelů z různých časových období, patrně však nejpřínosnější podněty čerpali kolonisté od učenců osvícenského racionalismu.²⁷⁰ Jedním z nich byl John Locke, myslitel a filosof 17. století.²⁷¹ Ten roku 1690 vydal politicko-filosofický traktát Dvě pojednání o vládě (*Two Treatises of Government*).²⁷² Přirozenoprávní teorie, obsažené v tomto díle, se do počátku 70. let 18 století staly tématem veřejných debat napříč koloniemi.²⁷³ Ačkoli Locke nebyl jediným osvícencem, v jehož dílech, kolonisté hledali inspiraci, jeho psaná díla měla během tohoto období v severní Americe převládající vliv.²⁷⁴

---

²⁶⁴ Právo stanové a vynutitelné státem. Viz SPIRIT, Michal, *Úvod do studia práva*, Praha 2014, s. 15.

²⁶⁵ COHEN, Lester H., c. d., s. 492.

²⁶⁶ SOUSEDÍK, Stanislav, *Svoboda a lidská práva. Jejich přirozenoprávní základ*, Praha 2010, s. 14.

²⁶⁷ Tamtéž, s. 31.

²⁶⁸ TAYLOR, Fred M., *The Law of Nature*, in: *The Annals of the American Academy of Political and Social Science*, Vol. 1 (1891), s. 559–560.

²⁶⁹ SOUSEDÍK, c. d., s. 31.

²⁷⁰ BAILY, Bernad, c. d., s. 22–54.

²⁷¹ Více k Johnu Lockeovi viz DUNN, John, *Locke*, Oxford 1992. nebo ANSTEY, Peter R., *John Locke and Natural Philosophy*, Oxford 2013.

²⁷² AARON, Richard I., *Great Thinkers: (X) John Locke*, in: *Philosophy* Vol. 12, No. 45 (1937), s. 21.

²⁷³ BRODIE, Fawn M., c. d., s. 98.

²⁷⁴ Tamtéž, s. 30.

Druhé pojednání²⁷⁵ o vládě zkoumá pravý původ, rozsah a účel občanské vlády. Předtím než vznikl stát, člověk se nacházel v přirozeném stavu – v dokonalé svobodě jednat a nakládat se svou osobou a majetkem. Mezi lidmi panovala rovnost. Jediným směrodatným zákonem v tomto stavu byl zákon přirozený vycházející z rozumu a každý měl právo ho vykonávat. To však přinášelo úskalí, neboť v osobních sporech si člověk nemohl být sám soudcem, aniž by se zdržel předpojatosti. Proto dochází k uzavření společenské smlouvy, která tímto ustanoví politickou společnost a ukončí stav přirozený,²⁷⁶ avšak „*nikdo nemůže být vysazen mimo tento stav a podroben politické moci druhého, bez svého souhlasu*“.²⁷⁷

Dokonale svobodný člověk „*má nejen přirozenou moc zachovat si své vlastnictví, což je život, svoboda a majetek*“, ale i povinnost soudit a trestat porušení přirozeného zákona. Tuto zodpovědnost na sebe díky společenské smlouvě přebírá stát, jehož úkolem je vytvořit nezávislou justici a zákony, které bude posléze prosazovat.²⁷⁸ Sjednocení ve společenství přináší „*pohodlný, bezpečný a pokojný život vespolek v zajištěném požívání svého vlastnictví*“.²⁷⁹ Hlavním důvodem pro dobrovolný vstup člověka do společnosti je ale právě obava z ohrožení vlastnictví a jeho bezprostředního nebezpečí.²⁸⁰

Vzhledem k tomu že zákonodárná moc²⁸¹ v nově zrozeném státě vychází z moci lidu, není neomezená a musí se pohybovat v hranicích veřejného dobra.²⁸² A pokud selže, „*zůstává stále u lidu nejvyšší moc odstranit nebo změnit legislativu, když shledá, že legislativa jedná proti důvěře v ni skládané*“. Dojde tak k navrácení moci lidu, který ji vloží tam, kde to bude pokládat za vhodné.²⁸³ Za takovéto selhání může být považován stav tyranie, kdy je moc vykonávána mimo právo a „*nikoli pro dobro těch, kdo jsou pod ní, nýbrž pro svůj vlastní osobní, zvláštní prospěch [vládce/tyrana – pozn. autorky]*“.²⁸⁴

Otázkou je, jestli je možné se z takovéto společnosti vymanit. Locke tvrdí že ano. Tuto možnost mají potomci, kteří se do společnosti narodili, a tudíž do ní nevstoupili svým souhlasem, proto mají nárok na stav přirozený.²⁸⁵

---

²⁷⁵ V anglickém znění *Second Treatise of Government*.

²⁷⁶ LOCKE, John, *Dvě pojednání o vládě*, Praha 1965, s. 140–146.

²⁷⁷ Tamtéž, s. 185.

²⁷⁸ Tamtéž, s. 179–181.

²⁷⁹ Tamtéž, s. 185. Vlastnictví ve smyslu život, svoboda a majetek.

²⁸⁰ Tamtéž, s. 198.

²⁸¹ Locke považuje zákonodárnou moc za nejvyšší ve státě, zároveň pokud je ale legislativa nečinná a částečně přenesena na osobu vykonávající výkonnou moc, tato osoba může být mocí nejvyšší. Viz s. 211.

²⁸² Tamtéž, s. 203.

²⁸³ Tamtéž, s. 210–211.

²⁸⁴ Tamtéž, s. 234.

²⁸⁵ Tamtéž, s. 195.

Lockovy Dvě pojednání o vládě si Thomas Jefferson objednal v roce 1769.²⁸⁶ Byl to rok, kdy se poprvé stal poslancem virginského místního shromáždění, tedy předtím, než jej guvernér rozpustil. Na vlastní kůži tak pocítil příkoří britské administrativy. Bezesporu to musela být zkušenost, která v něm zanechala otázky, na něž hledal odpovědi právě u Locka ale i dalších.²⁸⁷ Tyto podněty zúročil ve svém Souhrnném pohledu na práva Britské Ameriky z roku 1774 a následně i v Deklaraci nezávislosti.²⁸⁸ Jefferson však nebyl jediným, kdo studoval Lockovo dílo a čerpal z něj. Odkaz na něj poskytuje i pamflet Johna Adamse Myšlenky o vládě, kde zubožený stav kolonií v posledních pár letech autorovi připomíná principy a uvažování Johna Locka a dalších myslitelů.²⁸⁹ A stejně jako Adams se i mnoho dalších vůdčích osobností tehdejší doby vyjadřovalo o Lockeovi s respektem a úctou.²⁹⁰

8.2 ANGLOAMERICKÉ PRÁVNÍ DOKUMENTY

Při studiu Deklarace nezávislosti je důležité brát na zřetel, že kolonie jakožto součást britského impéria přejaly právní systém své mateřské země. Kde jinde než právě v anglických dokumentech právní povahy by mohl najít Jefferson lepší inspiraci co do obsahu, formy a výrazových prostředků. Pro sepsání návrhu tak využil znalosti, jež získal i díky svému právníckému vzdělání.

V anglických dějinách se deklarace objevují jako důrazná prohlášení právního charakteru. Zároveň také poskytují vysvětlení, které často bývá podloženo uvedenými proviněními.²⁹¹ Nejznámější anglickou deklarací je bezesporu Listina práv (*Bill of Rights*) z roku 1689. Vznikla na popud parlamentu a jejím cílem bylo omezit královskou moc.²⁹² Stejně jako Deklarace nezávislosti obsahuje výčet skutků, jimiž se tehdejší král Jakub II. vůči právům a svobodám království provinil.²⁹³ Hodnota Listiny práv pro Jeffersona a vlastně celé kolonie spočívala zejména v tom, že byla jedním z milníků vládního uspořádání Anglie. Formálně uzavřela období vlády jednoho krále²⁹⁴ a nastavila podmínky pro ustavení nového režimu.

---

²⁸⁶ HAYES, Kevin J., c. d., s. 113.

²⁸⁷ Více o dílech, jež si Jefferson v této době objednal, viz tamtéž, s. 112–113.

²⁸⁸ Viz oba dva dokumenty.

²⁸⁹ Viz ADAMS, John, *Thoughts on Government*, dostupné z: <<http://www.heritage.org/initiatives/first-principles/primary-sources/john-adams-thoughts-on-government>> [cit. 13. 4. 2016].

²⁹⁰ BECKER, Carl L., c. d., s. 75.

²⁹¹ MAIER, Pauline, c. d., s. 51.

²⁹² KOVÁŘ, Martin, *Stuartovská Anglie*, Praha 2001, s. 287.

²⁹³ *Bill of Rights*, dostupné z: <http://avalon.law.yale.edu/17th_century/england.asp> [cit. 4. 5. 2016].

²⁹⁴ MAIER, Pauline, c. d., s. 53.

Nebyly to však pouze anglické právní dokumenty, které se promítly do textu Deklarace nezávislosti. Cenným zdrojem se ukázaly být i ty americké, především Virginská Deklarace práv (*Virginia Declaration of Rights*) přijatá místním shromážděním 12. června 1776 ve Williamsburgu. Jejího autora George Masona Jefferson znal a jako svého staršího kolegu velmi respektoval.²⁹⁵ Virginská Deklarace práv vychází z anglické Listiny práv, nicméně její hlavní výhodou pro tvorbu návrhu byla dobově aktuální forma. Obsahuje přirozenoprávní stanoviska, avšak na rozdíl od Locka za vrozená práva lidu považuje „*požívání života a svobody, s prostředky na získání a vlastnění majetku a sledování a dosažení štěstí a bezpečí*“.²⁹⁶

8.3 OBSAH DEKLARACE

Úvodní odstavec Deklarace nezávislosti²⁹⁷ specifikuje, co je hlavním předmětem celého dokumentu, tedy vyhlášení příčin, které vedou jeden národ k odtržení od národu druhého. To, že se jedná o severoamerické kolonie a Velkou Británii, však není blíže konkretizováno. Ambicemi Deklarace není být pouze lokálním prohlášením, nýbrž stát se obecným precedentem pro celé lidstvo a vytvořit pomyslné vodítko, kterým by se mohl každý národ nacházející se v obdobné situaci jako kolonie řídit.

Následující část je ideologovým jádrem dokumentu založeným na přirozenoprávní teorii. To dokládá úvodní fráze, v níž kolonie považují „*za samozřejmé pravdy, že všichni lidé jsou stvořeni sobě rovni, že jsou obdařeni svým Stvořitelem určitými nezcizitelnými právy, že mezi tato práva náleží život, svoboda a sledování osobního štěstí*“.²⁹⁸ Zde je vidět vliv Johna Locka²⁹⁹ a Virginské Deklarace práv. Proč ale Jefferson zaměnil Lockův „majetek“ za „budování osobního štěstí“? Domnívám se, že důvodem bylo aktuální dění v koloniích. Životy jejich obyvatel ohrožovala královská armáda, svobodu zase zákony, které se na kolonie pokoušely uvalit nové daně. Obyvatelé o majetek také samozřejmě přicházeli, nicméně v období válek je pro lidského jedince primární uchovat si svůj život, své štěstí (*happiness*)³⁰⁰ a být znovu v bezpečí.

---

²⁹⁵ Tamtéž, s. 104.

²⁹⁶ *Virginia Declaration of Rights*, dostupné z: <http://www.archives.gov/exhibits/charters/virginia_declaration_of_rights.html> [cit. 5. 5. 2016].

²⁹⁷ Celý text Deklarace nezávislosti v českém překladu přiložen v příloze.

²⁹⁸ Překlady částí Deklarace nezávislosti v této kapitole převzaty z knihy KUKLÍK, Jan – SELTENREICH, Radim, c. d., Praha 2011, s. 490–494.

²⁹⁹ Převládajícím názor mezi historiky, nicméně někteří s tím nesouhlasí.

³⁰⁰ *Happiness* lze přeložit i jako spokojenost.

K zajištění výše zmíněných nezcizitelných práv je ve společnosti vytvářena vláda, její moc pramení ze souhlasu lidu, jemuž má vládnout. Pokud však řádně neplní své povinnosti je právem lidu ji „změnit nebo zrušit a ustavit vládu novou, [...] jak uzná lid za nejvhodnější pro zajištění své bezpečnosti a svého štěstí“. Lze si povšimnout, že zde je již „bezpečnost“ zmiňována, navíc v pořadí před „štěstím,“ což potvrzuje stanovisko z předchozího odstavce. Trpělivost společnosti vůči vládou páchanému bezpráví může trvat i delší dobu, avšak „když dlouhá řada případů zneužití moci a skutků bezpráví, sledujících neustále tentýž cíl, svědčí o úmyslu podrobit je [lid – pozn. autorky] naprostou krutovládou,“ pak je přímo povinností lidu takovou vládu sesadit.

Kolonie se tak mohly nacházet ve stavu otevřené rebelie, jak se v srpnové Královské proklamaci z roku 1775 nechal slyšet Jiří III., avšak byla to právě jeho politika, která tento stav zapříčinila. Dlouhou řadou případů zneužití moci a skutků bezpráví byly obyvatelé kolonií uvrhnuti do despotie a vehnáni do takřka bezvýchodné situace. Jejich jedinou možností, ba co více, povinností, bylo ukončit starý režim a ustanovit nový a lepší, který by zajistil spokojenou a bezpečnou budoucnost.

Konkrétní případy a skutky, kterými se Jiří III. provinil, předkládá Deklarace celému „nezaujatému světu“. Při sestavování tohoto výčtu Jefferson jistě zhodnotil své minulé spisy. Vždyť první pomyslný návrh některých obvinění lze sledovat v Souhrnném pohledu na práva Britské Ameriky z roku 1774 a v preambuli Ústavy Virginie. Celkový počet obvinění se po zásahu kongresu zredukoval z dvaceti jedna na devatenáct a je možné jej rozdělit do tří skupin.³⁰¹

První okruh se vztahuje k legislativním procesům, zejména k jejich maření, pozměňování soudního systému, zřizování záměrně neefektivní administrativy a nezákonného udržování armády na území kolonií v dobách míru. Pozornost historiků dodnes budí především úplně první obvinění krále z odmítání „schválit nejprospěšnější a nejnnutnější zákony pro veřejné blaho“. Je tomu tak kvůli zobecněnému charakteru, díky němuž je možné domýšlet, které zákony Jefferson³⁰² a případně delegáti měli na mysli. Tento problém se však týká i dalších obvinění, u nichž je složité určit konkrétní události, které se za nimi skrývají. Částečné vodítko ale poskytuje Souhrnný pohled na práva Britské Ameriky, v němž Jefferson blíže specifikuje některá z obvinění.³⁰³

---

³⁰¹ WILLS, Garry, *Inventing America: Jefferson's Declaration of Independence*, New York 2002, s. 68.

³⁰² U Jeffersona se mohlo jednat o problém otroctví. Již v roce 1769 se pokoušel prosadit zákon týkající se emancipace otroků, neuspěl. Viz BRODIE Fawn M., c. d., s. 91 a 112.

³⁰³ MAIER, Pauline, c. d., s. 106.

Vlastní skupinu zaujímá v pořadí třinácté obvinění, které je oproti ostatním rozvinuto dalšími sedmi body. Jeho hlavní obžaloba krále spočívá v tom, že „*se spojil s jinými, aby nás [obyvatele kolonií – pozn. autorky] podrobil právnímu řízení, jež je cizí našemu založení a není potvrzeno zákony, dáváje svůj souhlas k činům, vzešlým z domnělé zákonodárné moci*“. Přestože parlament není v Deklaraci vůbec jmenován,³⁰⁴ je zřetelné že spolčení s „jinými“ a „domnělá zákonodárná moc“ na něj jednoznačně ukazují. Do třetí oblasti spadají obvinění týkající se nejaktuálnějšího dění, které bylo ovlivněno především válečným stavem a posledními událostmi. Nejdůležitějším z nich je tvrzení, že se král v koloniích vzdal vlády, protože jim odepřel ochranu a vyhlásil válku. Kolonie tak nejsou vinny sesazením krále, je to on sám, A právě proto mají možnost a povinnost ustanovit nový vládní systém.

Za poslední obvinění obsažené v textu by se dal považovat jeden ze závěrečných odstavců. Vyhraňuje se vůči lidu Velké Británie, který byl „*hluchý vůči spravedlnosti a pokrevenství*“, nicméně jak jsou královské skutky zavrženíhodné, přístup britských obyvatel není. Kolonie vůči nim, jakožto ke svým vzdáleným příbuzným, totiž hodlají zaujmout postavení „*nepřátelé ve válce, v míru přátelé*“ a neztratit možnost rozvoje společných vztahů.

Závěr Deklarace obsahuje včleněnou rezoluci R. H. Lee,³⁰⁵ která ustanovuje právo kolonií na svobodu a nezávislost a vyhláší jejich odtržení od Velké Británie. Zároveň obsahuje nástin zahraničního postavení nově vzniklého státu majícího „*plnou moc vyhlášovat válku, uzavírat mír, vstupovat ve spojení, navazovat obchodní styky a vykonávat veškerá jednání a všechny záležitosti, jak nezávislé státy po právu činí*“. Deklarace tak není pouze oznámením konce jednoho režimu, ale i budoucím programem vůči světu.

---

³⁰⁴ Kolonisté své spojení s Velkou Británií viděli pouze v osobě krále, která zaštiťovala jejich vládní systémy. Parlament naproti tomu pro ně, jakožto zákonodárné těleso, neměl žádný význam, protože legislativa byla ošetřována místními shromážděními v každé kolonii.

³⁰⁵ Její znění a projednávání a přijetí viz v podkapitole 3. 3 a kapitole 9.

9. PŘIJETÍ A PODEPSÁNÍ

Výbor pěti předložil kongresu návrh Deklarace nezávislosti 28. června 1776, ten byl přečten ostatním delegátům.³⁰⁶ Mohli mít všichni delegáti možnost ho prostudovat? Wilfred J. Ritz naznačil, že ano, ale jen v případě, že by kongres nařídil vytištění kopií návrhu, které by posléze nechal zničit.³⁰⁷ Následující červnový víkend došlo k pozastavení jednání.³⁰⁸ První červencový den přišlo na řadu učinit rozhodnutí ohledně rezolucí R. H. Lee. Debatu, která měla nastat, označil John Adams jako největší ze všech,³⁰⁹ zabrala téměř celý den.³¹⁰ Jejimi hlavními aktéry byli podle očekávání sám Adams a John Dickinson, jenž nezávislost podpořit zatím nechtěl.³¹¹ Nicméně nedošlo k žádnému rozhodnutí, záležitost byla na přání Jižní Karolíny odložena do druhého dne.³¹²

Když se nazítří kongres sešel, virginskou rezolucí, týkající se nezávislosti, odsouhlasil v plném znění, zároveň ale Výbor celku díky nedostatku času, posunul celkem dvakrát projednávání Deklarace o další den.³¹³ Po čtyřech denních jednáních, během kterých probíhaly vhodné úpravy textu,³¹⁴ byla Deklarace nezávislosti odsouhlasena³¹⁵ a přečtena ve finálním znění 4. července 1776.³¹⁶ Kongres dále rozhodl o jejím vytištění, jemuž měl dohlížet Výbor pěti a nařídil, aby kopie textu byly rozeslány bezpečnostním orgánům a vojenským velitelům. Zároveň měla být Deklarace nezávislosti

---

³⁰⁶ FORD, Worthington Ch. (ed.), *Journals of the Continental Congress, Vol. V (June 5 – October 8, 1776)*, Washington, 1906, s. 491.

³⁰⁷ Je to ale čistě hypotetická domněnka, pokud se tak stalo, nedochovaly se hmotné důkazy – kopie návrhu. RITZ, Wilfred J., *From the Here of Jefferson's Handwritten Rough Draft of the Declaration of Independence to the There of the Printed Dunlap Broadside*, in: *The Pennsylvania Magazine of History and Biography* Vol. 116, No. 4 (1992), s. 500–501.

³⁰⁸ FRIEDENWALD, Herbert, *Declaration of Independence: An Interpretation and an Analysis*, New York 1904, s. 122.

³⁰⁹ ADAMS, John, *Letter to Archibald Bulloch, July 1, 1776*, dostupné z: <<http://founders.archives.gov/documents/Adams/06-04-02-0141>> [cit. 17. 4, 2016].

³¹⁰ ADAMS, John, *Letter to Samuel Chase, July 1, 1776*, dostupné z: <<http://founders.archives.gov/documents/Adams/06-04-02-0142>> [cit. 17. 4, 2016].

³¹¹ HAZELTON, John H., c. d., s. 157.

³¹² Tamtéž, s. 163–164. Devět kolonií souhlasilo s přijetím rezolucí, Jižní Karolína a Pensylvánie byly proti, Delaware se nemohl rozhodnout, vzhledem k tomu že každý z jeho dvou přítomných delegátů zastával opačný názor a New York zatím neměl pověření hlasovat pro nezávislost.

³¹³ FORD, Worthington Ch. (ed.), c. d., Vol. V, s. 507 a 509.

³¹⁴ Bohužel neexistuje žádný oficiální záznam, jak celý proces pozměňování probíhal. Viz MAIER, Pauline, c. d., s. 143.

³¹⁵ Odsouhlasilo ji dvanáct kolonií, New York stále čekal na pravomocné instrukce. Viz FRIEDENWALD, Herbert, c. d., s. 143–144.

³¹⁶ FORD, Worthington Ch. (ed.), c. d., Vol. V, s. 510.

vyhlášena v každé z kolonií.³¹⁷ Zodpovědnost za tyto úkoly připadla prezidentovi kongresu Johnu Hancockovi.³¹⁸

Jak byli obyvatelé severoamerických kolonií obeznámeni s přijetím Deklarace nezávislosti a jejím obsahem? Nejběžnější způsobem se stala veřejná čtení. Lze předpokládat, že se tak v prvních červencových dnech dělo v koloniích, jež byly nejbližší Pensylvánii. Například do Georgie se dokument dostal až v srpnu.³¹⁹ Koloniemi se tak postupně šířily novinky o nezávislosti, spouštějící radost tamních obyvatel. Takto se o velké novině dozvídali obyvatelé větších měst, avšak ani na venkovany se nepozapomnělo. Hancock požádal lokální úředníky, aby šířily zprávy dále.³²⁰ Také tisk byl cestou, jak se obyvatelstvo seznamovalo s nezávislostí. Vytisknutí dokumentu bylo svěřeno filadelfskému tiskaři Johnu Dunlapovi, ten úkol splnil již do druhého dne od přijetí Deklarace.³²¹ První noviny, které Deklaraci publikovaly, byly *Pennsylvania Evening Post*, stalo se tak 6. června.³²²

Oslavy nezávislosti probíhaly všude obdobně.³²³ Spočívaly především v radosti ze sjednocení a nezávislosti třinácti kolonií, což se projevovalo například v podobě vypálení třinácti salv z mušket nebo pronesení třinácti přípitků.³²⁴ John Adams opět pomohl v dotvoření představy o dobových událostech, když se v jednom ze svých dopisů vyjádřil, že ve Filadelfii „*bataliony pochodovaly na veřejném prostranství střelíce z pušek a to i přes nedostatek střelného prachu [...] a zvony zvonily celý den a skoro i noc*“.³²⁵ Bujaré veselí však nebylo jediným způsobem jak oslavit nově nabytou nezávislost. Oslavy provázelo pustošení jakýchkoliv hmotných královských symbolů jako například znaky na úřednických budovách či podobizny krále.³²⁶

Důvody k ještě větší radosti přinesl devátý červenec, kdy se i New York připojil k ostatním a podpořil Deklaraci nezávislosti, kolonie tím dosáhly úplné sjednocení.³²⁷ Deset dní na to rozhodl kongres, že by měl text být zvěčněn vyhotovením na pergamen a

---

³¹⁷ Tamtéž, s. 516.

³¹⁸ MAIER, Pauline, c. d., s. 154.

³¹⁹ MAIER, Pauline, c. d., s. 156.

³²⁰ Tamtéž, s. 158.

³²¹ FRIENDEWALD, c. d., s. 139.

³²² BEVERIDGE, Albert J., *Sources of the Declaration of Independence*, in: *The Pennsylvania Magazine of History and Biography*, Vol. 5, No. 4 (1926), s. 296.

³²³ Velmi podrobně se oslavám v jednotlivých koloniích, oblastech a městech věnuje J. H. Hazelton ve své knize *The Declaration of Independence, Its History*. Viz HAZELTON, John, c. d., s. 240–281.

³²⁴ MAIER, Pauline, c. d., s. 157

³²⁵ ADAMS, John, *Letter to Samuel Chase, 9 July, 1776*, dostupné z: <<http://founders.archives.gov/documents/Adams/06-04-02-0155>> [cit. 19. 4. 2016].

³²⁶ MAIER, Pauline, c. d., s. 157.

³²⁷ BEVERIDGE, Albert J., c. d., s. 297.

podepsáním jednotlivými delegáty.³²⁸ Přepis dostal na starost úředník Timothy Matlack.³²⁹ Slavnostní signování Deklarace nezávislosti se uskutečnilo 2. srpna 1776,³³⁰ avšak ne všichni delegáti, co se účastnili jednání 4. července, připojili svůj podpis.³³¹ Někteří se díky jiným záležitostem již ve Filadelfii nezdržovali a jiní prostě nepodepsali. Mezi nimi byl i Robert R. Livingston, člen Výboru pěti, který spolu s Dickinsonem a dalšími do poslední chvíle oponoval přijetí Deklarace.³³²

Podpisy delegátů byly na dokumentu seřazeny podle geografické příslušnosti každého z nich a děleny do šesti sloupců.³³³ Pouze podpis prezidenta Johna Hancocka se vymknul uspořádání. Jeho jméno je na Deklaraci umístěno uprostřed nad ostatními jmény delegátů.³³⁴ Proces podepisování nicméně neproběhl během jednoho dne. Postupně přidávali své jméno další delegáti, a to i ti, kteří se v červenci neúčastnili jednání kongresu, a tudíž ani osobně nepodpořili nezávislost.³³⁵ Poslední z nich Deklaraci podepsal dokonce až poté, co byla na příkaz kongresu, veřejně publikována i s připojenými podpisy 18. ledna 1777.³³⁶

---

³²⁸ FORD, Worthington Ch. (ed.), c. d., Vol. V, s. 590–591.

³²⁹ STARR, Thomas, *Separated at Birth: Text and Context of the Declaration of Independence*, in: *The Proceedings of the American Antiquarian Society*, Vol. 110, Part 1 (2000), s. 161.

³³⁰ HAZELTON, John H., c. d., s. 204.

³³¹ RAKOVÁ, Svatava, c. d., s. 164.

³³² FRIEDENWALD, Herbert, c. d., s. 102–104.

³³³ Tamtéž, s. 150.

³³⁴ Viz *Declaration of Independence*, July 4, 1776, dostupné z: <http://www.archives.gov/exhibits/charters/declaration_zoom_2.html > [cit. 21. 4. 2016].

³³⁵ BEVERIDGE, Albert, c. d., s. 297.

³³⁶ Dlouhý prostoje mezi podepsáním a zveřejněním jmen delegátů, kteří Deklaraci podepsali, je chápán jako bezpečnostní opatření. Viz MAIER, Pauline, c. d., s. 153.

10. DEKLARACE NEZÁVISLOSTI A SPOJENÉ STÁTY 21. STOLETÍ

10.1 OSLAVY

„Druhý červencový den roku 1776 se stane nejpamátelnějším v americké historii. Jsem přesvědčený, že bude slaven následujícími generacemi jako velké výročí. Měl by být připomínán jako den osvobození díky velkolepé oddanosti všemohoucímu Bohu. Měl by být oslavován s okázalostí a průvody, přehlídkami, hrami, sportovními událostmi, výstřely ze zbraní, zvony, ohňostroji a světelnou výzdobou z jednoho konce tohoto kontinentu na druhý od těchto časů navždy.“³³⁷

Tato slova adresoval v dopise své manželce Abigail John Adams 3. července 1776. Jeho předpověď ohledně oslav nezávislosti se ale mylila v konkrétním datu, které mělo být každoročně slaveno. Adams totiž předpokládal, že tomu tak bude vzhledem ke konečnému usnesení druhého kontinentálního kongresu. Ten 2. července 1776 rozhodl, že Spojené Kolonie mají právo být svobodným a nezávislým státem.³³⁸ Je však až zarážející s jakou přesností se Adams vyjádřil o průběhu oslav, které v dnešní době opravdu zahrnují většinu uvedených aktivit.

Z průzkumu Gallupova ústavu, uskutečněného roku 2001, vyplývá, že valná většina Američanů chápe den svátku jako příležitost sejít se s rodinou při pikniku či barbecue.³³⁹ V duchu oslav je pak dále velmi populární vyvěšovat americkou vlajku na domech a účastnit se podvečerních ohňostrojů,³⁴⁰ což je pak kombinováno dohromady s pikniky. Méně populárními svátečními činnostmi, které však mají procentuální zastoupení mezi obyvateli, je účast na přehlídkách či vlastní ohňostroje.³⁴¹ Lze tedy usuzovat, že většina americké populace Den nezávislosti slaví aktivně. Přičemž Gallupův ústav ukázal, že si lidé uvědomují významnost tohoto dne a jeho historické souvislosti – 87 % dotázaných odpovědělo na otázku, jaká historická událost je 4. července slavena, správně nebo se k tomu jejich odpověď velmi blížila.³⁴²

---

³³⁷ ADAMS, John, *Letter to Abigail Adams, 3 July, 1776, "Had a Declaration..."*, dostupné z: <<http://www.masshist.org/digitaladams/>> [cit. 5. 10. 2015].

³³⁸ FORD, Worthington C. (ed.), c. d., Vol. IV, s. 507.

³³⁹ CARLSON, Darren K., *Americans Celebrate the Fourth of July*, dostupné z: <<http://www.gallup.com/poll/4576/americans-celebrate-fourth-july.aspx>> [cit. 9. 10. 2015].

³⁴⁰ Tamtéž.

³⁴¹ Tamtéž.

³⁴² Tamtéž.

10.2 NÁRODNÍ HRDOST A OTCOVÉ ZAKLADATELÉ

Den nezávislosti velmi úzce souvisí s národní hrdostí a patriotismem, jež s blížícím se svátkem narůstají. Přímým projevem je pak právě ono již výše zmiňované vyvěšování americké vlajky a další oslavy. Gallupův ústav v sledovaném období let 2001 – 2013 zjistil, že více jak 80 % Američanů bylo velmi až extrémně hrdých na svoji národnost.³⁴³ Výsledky průzkumu zaznamenávají i zajímavý nárůst národní hrdosti v letech 2002 – 2004, jenž souvisel s událostmi, které nastaly po tragickém 11. září 2001.³⁴⁴

How proud are you to be an American -- extremely proud, very proud, moderately proud, only a little proud, or not at all proud?

2001-2013

■ % Extremely/Very proud

GALLUP

zdroj grafu: <http://www.gallup.com/poll/17401/Post911-Patriotism-Remains-Steadfast.aspx>

Velmi častou otázkou pokládanou v rámci průzkumu veřejného mínění Gallupovým ústavem ohledně Deklarace nezávislosti je, zdali by signatáři dokumentu byli potěšeni tím, do jaké podoby se USA vyvinuly. Statistiku pozorujme v tabulce pod odstavcem. Během sledovaného období je patrné, že obě proměnné zaznamenaly velký posun. Mnohem více dotázaných se v posledních letech přiklonilo k odpovědi, že by Otcové zakladatelé nebyli potěšeni vývojem země. Tento jev je pravděpodobně spojený s růstem negativního postoje obyvatel k americké vládě, jenž si v aktuálním dění udržuje místo mezi nejvýznamnější problémy Spojených států³⁴⁵.

³⁴³ NEWPORT, Frank, *Most in U.S. Still Proud to Be an American*, dostupné z: <<http://www.gallup.com/poll/163361/proud-american.aspx>> [cit. 9. 10. 2015].

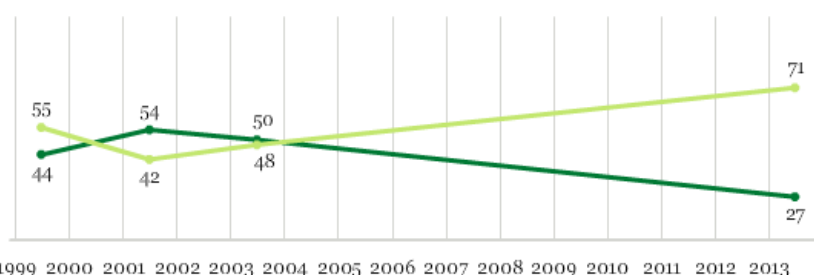
³⁴⁴ CARROLL, Joseph, *Patriotism Remains Steadfast*, dostupné z: <<http://www.gallup.com/poll/17401/Post911-Patriotism-Remains-Steadfast.aspx>> [cit. 9. 10. 2015].

³⁴⁵ RIFFKIN, Rebecca, *Government, Economy, Immigration Are Top U.S. Problems. Most Americans list non-economic problems as most important*, dostupné z: <<http://www.gallup.com/poll/174809/government-economy-immigration-top-problems.aspx>> [cit. 9. 10. 2015].

Overall, do you think the signers of the Declaration of Independence would be pleased or disappointed by the way the United States has turned out?

1999-2013

■ % Pleased   ■ % Disappointed

GALLUP

zdroj grafu: <http://www.gallup.com/poll/17401/Post911-Patriotism-Remains-Steadfast.aspx>

10.3 MUZEUM NÁRODNÍHO ARCHIVU

Deklarace nezávislosti je v dnešní době uložena v Muzeu Národního Archivu ve Washingtonu, D. C., kde je přímo pro ni, Listinu práv³⁴⁶ a Ústavu Spojených států amerických³⁴⁷ vyhrazen vlastní sál – *The Rotunda for the Charters of Freedom*.³⁴⁸ Uchovávána je ve speciálním pouzdře, které je naplněno argonem a ve kterém je udržována stála teplota, kontrolována vlhkost a množství světla dopadající na pergament.³⁴⁹ Toto pouzdro, vyrobené z titanu a hliníku, je opatřeno neprůstředným sklem.³⁵⁰ Když Deklarace není vystavena, je i s pouzdem umístěna v železobetonovém trezoru, který byl vyroben v 50. letech firmou, jež se v tomto období zabývala výrobou protiatomových krytů.³⁵¹

Národní Archiv mimo jiné nabízí velmi dobře zpracované internetové stránky týkající se Deklarace,³⁵² které jsou nazvané *Náš Národní Poklad*. Obsahují výukové informace, fakta a obrázky ke stažení. Kromě toho uvádějí odkaz na anketu nazvanou *The Peoples Vote: 100 Documents That Shaped America*, ve které Deklarace získala první místo s téměř 76 % hlasů.³⁵³ Zajímavým pokusem, jak propojit kohokoliv s tématem

³⁴⁶ V anglickém jazyce *United States Bill of Rights*.

³⁴⁷ V anglickém jazyce *Constitution of the United States of America*.

³⁴⁸ V českém překladu *Rotunda listin svobody*.

³⁴⁹ The U. S. National Archives and Records Administration, *Declaration of Independence Facts*, dostupné z: <http://www.archives.gov/exhibits/charters/treasure/declaration_facts.html> [cit. 12. 10. 2016].

³⁵⁰ Tamtéž.

³⁵¹ MAIER, Pauline, c. d., s. IX.

³⁵² Internetová adresa stránek: <http://www.archives.gov/exhibits/charters/treasure/index.html>.

³⁵³ The U. S. National Archives and Records Administration, *Main*, dostupné z: <<http://www.archives.gov/exhibits/charters/treasure/index.html>> [cit. 12. 10. 2016].

Deklarace nezávislosti, je možnost ji online podepsat a takto upravený dokument si doma na vlastní tiskárně vytisknout.³⁵⁴ Návštěvnost této instituce je každoročně velmi vysoká. Kolem oslav Dne nezávislosti je zájem o muzeum obrovský, především 4. července. Pro představu – v roce 2015 přivítalo muzeum miliónového návštěvníka již 23. července.³⁵⁵ Pro srovnání, historickou budovu Národního Muzea v Praze navštíví okolo 400 tisíc až 500 tisíc návštěvníků ročně.³⁵⁶

Oslavy Dne nezávislosti se v zemi konají již přes 200 let a jsou projevem patriotismu, který je pro obyvatele Spojených států charakteristický. V samotné Deklaraci lze spatřovat tmelící prvek společnosti, díky kterému národní vědomí zůstává živé a podporované napříč generacemi. Její zásadní dopad na americkou společnost nelze proto popřít.

---

³⁵⁴ Více viz http://www.archives.gov/exhibits/charters/declaration_join_the_signers.html.

³⁵⁵ The U. S. National Archives and Records Administration, Press Release July 27, 2015, *The National Archives Welcomes Millionth Visitor in FY 2015*, dostupné z: <http://www.archives.gov/press/press-releases/2015/nr15-100.html> [cit. 12. 10. 2015].

³⁵⁶ iDNES.cz, *Online rozhovor s generálním ředitelem Národního muzea Michalem Lukešem*, dostupné z: <http://zpravy.idnes.cz/rozhovor-s-generalnim-reditelem-narodniho-muzea-michalem-lukesem-1ce-/odpovedi.aspx?t=LUKES4> [cit. 12. 10. 2015].

11. ZÁVĚR

Než skončila americká válka za nezávislost, od přijetí Deklarace v roce 1776 uběhlo ještě několik let. Formálně byla ukončena mírovou smlouvou v Paříži 3. září 1783, a dokonce téhož roku většina britských jednotek opustila kolonie.³⁵⁷ Dění na severoamerickém kontinentě 60. let 18. století se stalo katalyzátorem nevyhnutelného procesu. S největší pravděpodobností by dříve či později došlo k odtržení kolonií, neboť jejich sebevědomí a ambice postupně narůstaly, a to díky jejich nepopiratelnému potenciálu stát se významným státem.³⁵⁸

Již v roce 1776 se ukázalo, že oficiální uznání nezávislosti kolonií Velkou Británií, bude hlavní podmínkou pro uzavření míru a pro budoucí poválečné uspořádání. Nemyslitelné se stalo skutečností, kurz usmíření byl zcela opuštěn. Kongresem přijatá Deklarace nezávislosti se stala pomyslným rodným listem Spojených států amerických, které pak během 19. století vstoupily do světového soupeření o moc jako rovnocenný hráč v porovnání s evropskými velmocemi a svou pozici si udržely až do dnešní doby. Deklarace zároveň byla i velmi pokrokovým dokumentem, jenž v 18. století neměl obdoby, protože zatímco na evropském kontinentě převládala monarchistická zřízení, v Severní Americe vznikalo republikánské uspořádání kolonií, a to právě díky nezávislosti, jež s sebou přinesla tyto nové možnosti.

Cílem mé práce bylo analyzování Deklarace nezávislosti prostřednictvím samotného dokumentu, historických osobností a událostí. Problémem během mého bádání byla především nedostupnost či těžká dosažitelnost některých zdrojů a jisté odlišnosti soudobého anglického jazyka od jeho podoby v 17. a 18. století, přesto jsem došla k následujícím závěrům.

Výběr členů Výboru pěti proběhl velmi rychle. Nominace každého z nich měla i přesto řádné opodstatnění. Vzhledem k tomu, že R. H. Lee předložil rezoluce, respektující nezávislost, kongresu díky instrukcím virginského místního shromáždění a Jefferson, pocházející z Virginie, proslulý již v době ustanovení Výboru pro své kvalitní spisovatelské schopnosti, bylo vcelku logické, proč se právě on stal jedním členem Výboru a jedním i hlavním autorem textu. Ačkoli by se tohoto úkolu potenciálně mohl zhostit Benjamin Franklin či John Adams, jenž byl jednou z vůdčích osobností

---

³⁵⁷ MIDDLEKAUFF, Robert, c. d., s. 595.

³⁵⁸ Kolonie se územně rozrůstaly, obyvatel přibývalo a navíc severoamerický kontinent skýtal bohatou surovinovou základnu.

prosazujících nezávislost na půdě kongresu, jejich životní okolnosti tomu zabránily. Franklin, jeden z nejstarších a velmi uznávaných delegátů, trpěl vážnými záchvaty dny a zároveň ho sužovaly ledvinové kameny. Kvůli svému zdravotnímu stavu tak nemohl ani řádně vykonávat své zastupitelské povinnosti v kongresu. Oproti tomu Adams pocházel z okolí massachusettského Bostonu, a přestože patřil mezi umírněnější skupinu tamních obyvatel, už jen tento fakt poukázal na Jeffersona jako vhodnějšího autora.

Co se týče Rogera Shermana, jeho podíl na tvorbě Deklarace není patrný. Přestože se v jednom ze svých dopisů³⁵⁹ Adams zmiňuje o jeho úloze v průběhu revizí, neexistuje žádný další pramen, který by to dokazoval. Sherman byl zvolen do Výboru pěti zejména pro svou inteligenci, rozvážnost a umírněnost, což by mohl uplatnit v případě, že by návrh Deklarace směřoval příliš radikálním směrem. Role Roberta R. Livingstona je prokazatelnější. Jako zástupce kolonie New York, která jako poslední umožnila svým delegátům hlasovat pro nezávislost, si místo ve Výboru pěti zasloužil hlavně kvůli tomu, aby byl ovlivněn rozhodovací proces newyorského místního shromáždění ve prospěch přijetí Deklarace nezávislosti. Taktéž však neexistují prameny, dokazující Livingstonův přímý podíl na tvorbě textu Deklarace.

Výbor pěti byl každopádně sestaven z velmi pozoruhodných mužů, kteří i po válce vystupovali nadále jako vůdčí osobnosti. Možná i to, že se podíleli na takto významném úkolu, jim přineslo perspektivnější politickou budoucnost v nově zrozeném státě. Adams i Jefferson se pomyslně vyšplhali až na nejvyšší vrchol politického žebříčku Spojených států a stali se tak po Washingtonovi druhým a třetím prezidentem.³⁶⁰ Franklin se okamžitě po válce vydal do zámoří, kde měl ve Francii zastupovat zájmy své vlasti. Livingston se uplatnil jako první ministr zahraničních věcí a sehrál důležitou roli při koupi Louisiany a Sherman pokračoval ve své politické kariéře, která mu vynesla senátorské křeslo.

---

³⁵⁹ Jedná se o výše zmiňovaný dopis Timothy Pickeringovi, který je datován roku 1822. V této době bylo Adamsovi úctyhodných osmdesát sedm let a paměť, jak už to u starších osob většinu bývá, mu nemusela sloužit dobře.

³⁶⁰ Thomas Jefferson jako prezident Spojených států se těší velké oblibě i v dnešní době. Dokládají to průzkumy Gallupova ústavu, jejichž cílem je sestavit žebříček nejoblíbenějších prezidentů USA. Například NEWPORT, Frank, *Americans Say Reagan Is the Greatest U.S. President*, dostupné z: <<http://www.gallup.com/poll/146183/americans-say-reagan-greatest-president.aspx>> [cit. 6. 5. 2016].

Uvážíme-li dnešní praxi vytváření a přijímání právních dokumentů, tvorba a přijetí Deklarace byly opravdu rychlým procesem,³⁶¹ k němuž je však nutné připočíst válečný stav, který vše urychlil. Pokud existovaly konkrétní pokyny kongresu, jak by měl Výbor pěti postupovat při tvorbě návrhu, tak se bohužel do dnešní doby nedochovaly. To samé platí v případě Výboru pěti a jeho instrukcí pro Thomase Jeffersona jakožto tvůrce textu. Průběh tvorby Deklarace nezávislosti je tak komplexní záležitostí, protože nedostatek pramenů z období června 1776 neumožňuje přesně určit, jak tento proces probíhal. Pro bližší specifikaci je směrodatná zejména korespondence Jeffersona a Adamse z počátku 19. století. Jejich vzpomínky se však často rozcházejí, čímž ztěžují bližší zkoumání přesného průběhu tvorby návrhu.

Na základě faktů z předchozího odstavce a mého studia Jeffersonova životního osudu jsem dospěla k závěru, že podoba Deklarace byla ovlivněna jejím autorem. Ačkoli je spousta myšlenek či královských obvinění dohledatelná v jiných spisech či dokumentech, je nezpochybnitelným faktem, že kdyby návrh Deklarace tvořil kdokoliv jiný, měla by dnes jinou podobu. Jeffersonovo vzdělání, znalosti, záliby a obecně jeho charakter se na dokumentu nepřímo podepsaly. Za snahu přímo ovlivnit text pak může být považována pasáž týkající se otroctví, jehož problematika byla Jeffersonovi osobně blízká. Kongres ji však vyškrtl při finálních změnách.

Při studiu Deklarace nezávislosti je důležité brát na zřetel dvě fakta. Za prvé, kolonie se staly nezávislým státem ve chvíli, kdy kongres 2. července 1776 schválil rezoluci R. H. Lee. Deklarace tento právní akt vyhlášovala o další dva dny později. Za druhé, Jeffersonovým úkolem nebylo vytvořit originální dokument jakožto autorskou práci, jeho posláním tkvělo v „pouhém návrhářství“ textu. Tak je potřeba přistupovat i k revizím, které učinil Franklin, Adams či kongres. Cílem celého tohoto podniku se stalo vytvoření co nejlépe formulovaného právního dokumentu. Vhled, podněty a případné zásahy ostatních delegátů byly rozhodně žádoucí.

V závěru této práce bylo mou snahou analyzovat vnímání Deklarace nezávislosti v současnosti. Na základě dotazníkových šetření Gallupova ústavu jsem prokázala, že tento dokument je v americkém současném povědomí silně zakořeněn jako jeden z nejdůležitějších milníků amerických dějin. Na tento fakt poukazují zejména masivní oslavy, které každoročně 4. července probíhají, a vysoká návštěvnost Muzea Národního Archivu.

---

³⁶¹ Jedná se o necelý měsíc. Od 10. června do 28. června 1776 Jefferson vytvořil a spolu s Franklínem a Adamsem revidoval návrh. A do 4. července byla Deklarace přijata.

PRAMENY A EDICE DOKUMENTŮ

- A Declaration by the Representatives of the United Colonies of North-America, Now Met in Congress at Philadelphia, Setting Forth the Causes and Necessity of Their Taking Up Arms*, dostupné z: <http://avalon.law.yale.edu/18th_century/arms.asp> [cit. 28. 1. 2016].
- ADAMS, John, *Autobiography of John Adams. Part 1: sheet 1 of 53, Ancestry*, dostupné z: <<https://www.masshist.org/digitaladams>>
- ADAMS, John, *Autobiography of John Adams. Part 1: sheet 2 of 53, Parents and schooling*, dostupné z: <<https://www.masshist.org/digitaladams>>
- ADAMS, John, *Autobiography of John Adams. Part 1: sheet 8 of 53, 1761 – 1765*, dostupné z: <<https://www.masshist.org/digitaladams>>
- ADAMS, John, *John Adams diary 27, notes on Continental Congress, 13 May – 10 September 1776*, dostupné z: <<http://www.masshist.org/digitaladams/>>
- ADAMS, John, *Letter to Abigail Adams, 23 July, 1775, "You have more than once..."*, dostupné z: <<http://www.masshist.org/digitaladams/>>
- ADAMS, John, *Letter to Abigail Adams, 3 July, 1776, "Had a Declaration..."*, dostupné z: <<http://www.masshist.org/digitaladams/>>
- ADAMS, John, *Letter to Archibald Bulloch, July 1, 1776*, dostupné z: <<http://founders.archives.gov/documents/Adams/06-04-02-0141>>
- ADAMS, John, *Letter to Samuel Chase, 9 July 1776*, dostupné z: <<http://founders.archives.gov/documents/Adams/06-04-02-0155>>
- ADAMS, John, *Letter to Samuel Chase, July 1, 1776*, dostupné z: <<http://founders.archives.gov/documents/Adams/06-04-02-0142>>
- ADAMS, John, *Letter to Timothy Pickering, 6 August, 1822*, in: HAZELTON, John H., *The Declaration of Independence, Its History*, Cambridge 1906, s. 142–143.
- ADAMS, John, *Thoughts on Government*, dostupné z: <<http://www.heritage.org/initiatives/first-principles/primary-sources/john-adams-thoughts-on-government>>
- Boston Non-Importation Agreement, August 1, 1768*, dostupné z: <http://avalon.law.yale.edu/18th_century/boston_non_importation_1768.asp>
- Declaration and Resolves of the First Continental Congress, October 14, 1774*, dostupné z: <http://avalon.law.yale.edu/18th_century/resolves.asp>

Declaratory Act, March 18, 1766, dostupné z: <
http://avalon.law.yale.edu/18th_century/declaratory_act_1766.asp>

FORD, Paul L. (ed.), *The Autobiography of Thomass Jefferson 1743–1790*, Philadelphia 2005.

FORD, Worthington Chauncey (ed.), *Journals of the Continental Congress 1774–1789, Vol. I (1774)*, Washington 1904.

FORD, Worthington Chauncey (ed.), *Journals of the Continental Congress 1774–1789, Vol. IV (January 1 – June 4, 1776)*, Washington 1906.

FORD, Worthington Chauncey (ed.), *Journals of the Continental Congress 1774–1789, Vol. V (June 5 – October 8, 1776)*, Washington 1906.

FORNER, Philip S. (ed.), *The Complete Writings of Thomas Paine*, New York 1945.

JEFFERSON, Thomas, *A Summary View of the Rights of British America*, dostupné z: <
http://avalon.law.yale.edu/18th_century/jeffsumm.asp>

JEFFERSON, Thomas, *Letter to Benjamin Franklin, 21 June, 1776*, dostupné z: <
<http://franklinpapers.org/franklin//framedVolumes.jsp?vol=22&page=485a>>

JEFFERSON, Thomas, *Letter to James Madison, 30 August, 1823*, dostupné z: <
<http://rotunda.upress.virginia.edu/founders/default.xqy?keys=FOEA-print-02-02-02-0027>>

JEFFERSON, Thomas, *Letter to William Small, 7 May, 1775*, dostupné z: <
<http://founders.archives.gov/documents/Jefferson/01-01-02-0103>>

JEFFERSON, Thomas, *Rough Draft*, dostupné z: <
<https://www.loc.gov/exhibits/treasures/trt001.html>>

LOCKE, John, *Dvě pojednání o vládě*, Praha 1965.

MURRAY, John (ed.), *The Correspondence of King George the Third with Lord North from 1768 to 1783, Vol. I*, London 1867.

Petition to the King, 8 July, 1775, dostupné z: <
http://avalon.law.yale.edu/18th_century/contcong_07-08-75.asp#1>.

Proclamation of Rebellion, 23 August, 1775, dostupné z: <
<http://www.britannia.com/history/docs/procreb.html>>

Resolutions of the Continental Congress October 19, 1765, dostupné z: <
http://avalon.law.yale.edu/18th_century/resolu65.asp>

SHERMAN, Roger, *Letter to Matthew Griswold, January 9, 1766*, in: BOUTELL, Lewis H., *The Life of Roger Sherman*, Chicago 1896, s. 52–55.

SHERMAN, Roger, *Letter to Thomas Gushing, April 30, 1772*, in: BOUTELL, Lewis H., *The Life of Roger Sherman*, Chicago 1896, s. 61–62.

SILVERMAN, Kenneth (ed.), *Benjamin Franklin: The Autobiography and Other Writings*, New York 1986.

The Constitution of Virginia, June 29, 1776, dostupné z: <
<http://www.law.gmu.edu/assets/files/academics/founders/VA-Constitution.pdf>>

The Stamp Act, March 22, 1765, dostupné z: <
http://avalon.law.yale.edu/18th_century/stamp_act_1765.asp>

The Townshend Act, November 20, 1767, dostupné z:
<http://avalon.law.yale.edu/18th_century/townsend_act_1767.asp>

Virginia Nonimportation Resolutions, 17 May, 1769, dostupné z:
<<http://founders.archives.gov/documents/Jefferson/01-01-02-0019>>

WARD, Samuel, *Letter to Henry Ward, 22 June, 1775*, in: BRODIE, Fawn M., *Thomas Jefferson. An Intimate History*, New York 1974, s. 108.

SEKUNDÁRNÍ LITERATURA

AARON, Richard I., *Great Thinkers: (X) John Locke*, in: *Philosophy* Vol. 12, No. 45 (1937), s. 19–32.

ANSTEY, Peter R., *John Locke and Natural Philosophy*, Oxford 2013.

ARMITAGE, David, *The Declaration of Independence: A Global History*, Cambridge 2007.

ARMITAGE, David, *The Declaration of Independence in World Context*, in: *OAH History Magazine*, Vol. 18, No. 3 (2004), s. 61–66.

BAILYN, Bernard, *The Ideological Origins of the American Revolution*, Cambridge 1967.

BECKER, Carl L., *Declaration of Independence: A Study in the History of Political Ideas*, New York 1942.

BEVERIDGE, Albert J., *Sources of the Declaration of Independence*, in: *The Pennsylvania Magazine of History and Biography*, Vol. 5, No. 4 (1926), s. 289–315.

BOATNER, Mark M., *Encyclopedia of the American Revolution*, New York 1969.

BONHAM, Milledge J., *Robert R. Livingston*, In: BEMIS, Smuel F. (ed.), *The American Secretaries of State and Their Diplomacy*, Vol. I, New York 1963, s. 115–192.

BORNEMAN, Walter R., *The French and Indian War: Deciding the Fate of North America*, New York 2006.

- BOUTELL, Lewis H., *The Life of Roger Sherman*, Chicago 1896.
- BOYD, Julian P., *Declaration of Independence: The Evolution of a Text*, Charlottesville 1999.
- BRODIE, Fawn M., *Thomas Jefferson. An Intimate History*, New York 1974.
- BROŽ, Ivan, *Thomas Jefferson ještě žije*, Plzeň 2001.
- BROŽ, Ivan, *George Washington*, Praha 1994.
- COHEN, Lester H., *The American Revolution and Natural Law Theory*, in: *Journal of History of Ideas*, Vol. 39, No. 3 (1978), s. 491–502.
- COHEN, William, *Thomas Jefferson and the Problem of Slavery*, in: *The Journal of American History*, Vol. 56, No. 3 (1969), s. 503–526.
- DANGERFIELD, George, *Chancellor Robert R. Livingston of New York, 1746–1813*, New York 1960.
- DE PEYSTER, Frederic, *A Biographical Sketch of Robert R. Livingston*, New York 1877.
- DUNN, John, *Locke*, Oxford 1992.
- FERGUSON, Robert A., *The Commonalities of Common Sense*, in: *William and Mary Quarterly*, Vol. 57, No. 3 (2000), s. 465–504.
- FRIEDENWALD, Herbert, *Declaration of Independence: An Interpretation and an Analysis*, New York 1904.
- GOODRICH, Charles A., *Lives of Signers to the Declaration of Independence*, New York 1832.
- HALL, Mark D., *Roger Sherman. An Old Puritan in a New Nation*, in: *The Forgotten Founder on Religion and Public Life*, Notre Dame 2009, s. 248–277.
- HAYES, Kevin J., *The Road to Monticello. The Life of Thomas Jefferson*, Oxford 2008.
- HAZELTON, John H., *The Declaration of Independence, Its History*, Cambridge 1906.
- JOHNSON, Paul, *Dějiny amerického národa*, Praha 2014.
- JOHNSON, Paul, *George Washington: The Founding Father*, New York 2005.
- KUKLÍK, Jan – SELTENREICH, Radim, *Dějiny angloamerického práva*, Praha 2011.
- MAIER, Pauline, *American Scripture: Making of Declaration of Independence*, New York 1997.
- MCCULLOUGH, David, *Státník a prezident John Adams*, Praha 2005.
- MCGLONE, Robert E., *Deciphering Memory: John Adams and the Authorship of the Declaration of Independence*, in: *The Journal of American History*, Vol. 85, No. 2 (1998), s. 411–438.

- MIDDLEKAUFF, Robert. *The Glorious Cause: The American Revolution 1763–1789*, New York 2007.
- MIROFF, Bruce, *John Adams: Merit, Fame and Political Leadership*, in: *The Journal of Politics*, Vol. 48, No. 1 (1986), s. 116–132.
- MORGAN, Edmund Sears, *Benjamin Franklin*, New Haven 2002.
- MORISON, Samuel E. – COMMAGER, Henry S. – LEUCHTENBURG, William E., *The Growth of the American Republic. Volume One*, New York 1969.
- ONUŠ, Peter S., *The Mind of Thomas Jefferson*, Charlottesville 2007.
- OPATRŇÝ, Josef, *Benjamin Franklin – symbol americké společnosti 18. století*, in: *Historický obzor*, roč. 1, č. 7/8 (1990–1991), s. 162–167.
- OPATRŇÝ, Josef, *Válka Mohykánů. Sedmiletá válka v Americe*, Praha 2000.
- RAKOVÁ, Svatava, *Podivná revoluce. Dlouhá cesta Američanů k nezávislosti (1763–1783)*, Praha 2005.
- RITZ, Wilfred J., *From the Here of Jefferson's Handwritten Rough Draft of the Declaration of Independence to the There of the Printed Dunlap Broadside*, in: *The Pennsylvania Magazine of History and Biography* Vol. 116, No. 4 (1992), s. 499–512.
- RYERSON, Edward, *On John Adams*, in: *American Quarterly*, Vol. 6, No. 3 (1954), s. 253–258.
- SHAW, Peter, *The Character of John Adams*, Williamsburg, 1976.
- SOUKUP, Jaromír *Proklamace ze 7. října 1763 a její příprava. K otázce hranic nových britských kolonií v Severní Americe po sedmileté válce*, in: TUMIS, Stanislav – KOURA, Jan – SOUKUP, Jaromír (eds.), *Kapitoly z britských a amerických dějin*, Praha 2015, s. 241–253.
- SOUKUP, Jaromír, *Synové svobody a Zákon o kolkovném (1765–1766)*, in: *Historický obzor*, roč. 17, č. 7/8 (2006), s. 160–172.
- SOUSEDÍK, Stanislav, *Svoboda a lidská práva. Jejich přirozenoprávní základ*, Praha 2010.
- SPIRIT, Michal, *Úvod do studia práva*, Praha 2014.
- STARR, Thomas, *Separated at Birth: Text and Context of the Declaration of Independence*, in: *The Proceedings of the American Antiquarian Society*, Vol. 110, Part 1 (2000), s. 153–199.
- TAYLOR, Fred M., *The Law of Nature*, in: *The Annals of the American Academy of Political and Social Science*, Vol. 1 (1891), s. 559–560.

WANNER, Michal, *Zrození Impéria. Východoindická společnost a britský stát (1600–1773)*, Praha 2003.

WILLS, Garry, *Inventing America: Jefferson's Declaration of Independence*, New York 2002.

WROTH, L. Kinvin – ZOBEL, Hiller B., *The Boston Massacre Trials*, in: *American Bar Association Journal*, Vol. 55, No. 4, (1969), s. 329–333.

INTERNETOVÉ ZDROJE

BILLINGTON, James H., *A Summary View of the Rights of British America*, dostupné z: <<https://www.wdl.org/en/curator-video/1/>>

CARLSON, Darren K., *Americans Celebrate the Fourth of July*, dostupné z: <<http://www.gallup.com/poll/4576/americans-celebrate-fourth-july.aspx>>

CARROLL, Joseph, *Patriotism Remains Steadfast*, dostupné z: <<http://www.gallup.com/poll/17401/Post911-Patriotism-Remains-Steadfast.aspx>>

iDNES.cz, *Online rozhovor s generálním ředitelem Národního muzea Michalem Lukešem*, dostupné z: <<http://zpravy.idnes.cz/rozhovor-s-generalnim-reditelem-narodniho-muzea-michalem-lukesem-1ce-/odpovedi.aspx?t=LUKES4>>

NEWPORT, Frank, *Americans Say Reagan Is the Greatest U.S. President*, dostupné z: <<http://www.gallup.com/poll/146183/americans-say-reagan-greatest-president.aspx>>

NEWPORT, Frank, *Most in U.S. Still Proud to Be an American*, dostupné z: <<http://www.gallup.com/poll/163361/proud-american.aspx>>

RIFFKIN, Rebecca. *Government, Economy, Immigration Are Top U.S. Problems. Most Americans list non-economic problems as most important*, dostupné z: <<http://www.gallup.com/poll/174809/government-economy-immigration-top-problems.aspx>>

The U. S. National Archives and Records Administration, *Declaration of Independence Facts*, dostupné z: <http://www.archives.gov/exhibits/charters/treasure/declaration_facts.html>

The U. S. National Archives and Records Administration, *Main*, dostupné z: <<http://www.archives.gov/exhibits/charters/treasure/index.html>>

The U. S. National Archives and Records Administration, Press Release July 27, 2015, *The National Archives Welcomes Millionth Visitor in FY 2015*, dostupné z: <<http://www.archives.gov/press/press-releases/2015/nr15-100.html>>

INTERNETOVÉ ODKAZY

Declaration House. Dům, v němž Jefferson napsal návrh Deklarace nezávislosti na stránkách Správy národních parků:

<https://www.nps.gov/inde/planyourvisit/declarationhouse.htm>

Internetové stránky Knihovny Kongresu: <https://www.loc.gov/>.

Jeffersonův přenosný stůl v Národním muzeu americké historie: http://americanhistory.si.edu/collections/search/object/nmah_513641.

Online možnost přidání vlastního podpisu k Deklaraci nezávislosti: http://www.archives.gov/exhibits/charters/declaration_join_the_signers.html.

PŘÍLOHY

1 Český překlad Deklarace nezávislosti, převzat z KUKLÍK, Jan – SELTENREICH, Radim, *Dějiny angloamerického práva*, Praha 2011, s. 490–494.

V KONGRESU, 4. ČERVENCE 1776

Jednomyslná Deklarace třinácti spojených Států Amerických

Když v průběhu lidských událostí nastane některému národu nutnost zrušit politické svazky, které jej poutají s národem jiným, a zaujmou mezi mocnostmi světa své vlastní a rovné místo, k němuž jej opravňují zákony Přírody a jejího Boha, vyžaduje si náležitá úcta k mínění světa, aby takový národ vyhlásil důvody, jež jej k odtržení vedou.

Pokládáme za samozřejmé pravdy, že všichni lidé jsou stvořeni sobě rovni, že jsou obdařeni svým Stvořitelem určitými nezcizitelnými právy, že mezi tato práva náleží život, svoboda a sledování osobního štěstí. K zajištění těchto práv se ustavují mezi lidmi vlády, odvozující svou oprávněnou moc ze souhlasu těch, jimž vládnou. Kdykoliv počne být některá vláda těmto cílům na překážku, má lid právo ji změnit nebo zrušit a ustavit vládu novou, která by byla založena na takových zásadách a měla svoji pravomoc upravenou takovým způsobem, jak uzná lid za nejvhodnější pro zajištění své bezpečnosti a svého štěstí.

Rozvážnost sice přikazuje, aby dlouho ustavené vlády nebyly měněny pro nejasné a prchavé důvody; a současně veškerá zkušenost ukazuje, že lidé jsou připraveni raději strádat, pokud je zlo snesitelné, než by si zjednali nápravu zavržením forem, kterým přivykli. Avšak když dlouhá řada případů zneužití moci a skutků bezpráví, sledujících neustále tentýž cíl, svědčí o úmyslu podrobit je naprostou krutovládou, pak je jejich právem, ba jejich povinností svrhnout takovou vládu a obstarat nové strážce své budoucí bezpečnosti.

Takové bylo trpělivé strádání těchto kolonií, taková je i nyní nutnost, jež je dohání k tomu, aby změnily své dřívější vládní zřízení. Vláda nynějšího krále Velké Británie je vládou opakovaných křivd a skutků bezpráví, jednoznačně směřujících k zavedení naprostého násilí nad těmito státy. Na důkaz toho necht' jsou nezaujatému světu předložena fakta.

- Odmítal schválit nejprospěšnější a nejnutnější zákony pro veřejné blaho.

- Zakázal svým guvernérům schvalovat bezprostředně a naléhavě důležité zákony, leč že by nevstoupily v platnost, dokud je neschválí on; a když tak byly zadrženy v platnosti, naprosto jim opominul věnovat pozornost.
- Odmítal schválit zákony ku prospěchu obyvatel velkých území, leč že by se zřekli práva na zastoupení v zákonodárném sboru, práva pro ně nedocenitelného a hrůzu snad nahánějícího jedině tyranům.
- Svolával zákonodárná shromáždění na neobvyklá a nevyhovující místa, vzdálená jejich archívů, jen aby je tak únavou z všelikých obtíží přinutil k přijetí vlastních opatření.
- Vytrvale rozpouštěl sněmovny za to, že se s mužnou pevností stavěly proti jeho útokům na práva lidu.
- Po takovýchto rozpuštěních pak dlouho odmítal umožnit znovuzvolení sněmovny nové, čímž zákonodárná moc, již nelze zničit, vrátila do rukou širokých vrstev lidu, zatímco stát byl vystaven všem nebezpečím vpádu zvenčí a zmatků vnitřních.
- Pokoušel se bránit zalidnění těchto států tím, že mařil vydání zákonů o nabývání občanského práva cizinci, že odmítal schválit zákony na podporu jejich přistěhovalectví a znesnadňoval podmínky pro nabývání půdy.
- Překážel vykonávání práva tím, že odmítal schválit zákony ustavující soudcovské pravomoci.
- Učinil soudce závislými na jeho jediné vůli tím, že jim přiděloval do užívání úřad a určoval výši i platbu jejich platů.
- Zřídil množství nových úřadů a vyslal sem hordu úředníků, aby sužovala náš lid a vyjídala ho z podstaty.
- Udržoval u nás, i v dobách míru, zahálující armády bez souhlasu naší legislatury
- Příkladil se, aby vojsko bylo nezávislé na moci civilní a jí nadřazeno.
- Spojil se s jinými, aby nás podrobil právnímu zřízení, jež je cizí k našemu založení a není potvrzeno našimi zákony, dáváje svůj souhlas k činům, vzešlým z domnělé zákonodárné moci:
- K usazení velkých jednotek ozbrojeného vojska u nás.
- K jejich ochraně falešnými procesy před potrestáním za jakékoliv vraždy, které by spáchaly na občanech těchto států.
- K zamezení našeho obchodu se všemi částmi světa.
- K našemu zdanění, aniž bychom dali svůj souhlas.

- K tomu, aby nás zbavil mnoha případů a výsad procesu s porotou.
- K tomu, abychom byli posíláni za moře a tam souzeni pro domnělá provinění.
- K zákazu svobodného systému anglických zákonů v sousední provincii, kde ustavil svémocnou vládu a rozšířil hranice, aby tak vytvořil precedent a zároveň vhodný nástroj k uvedení téže absolutní vlády v těchto koloniích.
- K zastavení činnosti našich vlastních zákonodárných sborů, prohlašuje se za oprávněného dávat nám sám jakékoliv zákony.
- Vzdal se u nás vlády tím, že nám odepřel ochranu a vyhlásil nám válku.
- Plenil naše moře, pustošil naše pobřeží, páčil naše města a připravoval o život naše lidi.
- V současné době k nám přepravuje velké armády cizích námezdníků, aby tak bylo dokončeno dílo smrti, pustošení a násilí, již započaté událostmi ukrutnosti a věrolomnosti stěží obdobnými i v nejbarbarštějších obdobích a naprosto nehodnými hlavy civilizovaného národa.
- Nutil naše spoluobčany zajaté na širém moři, aby se chopili zbraní proti své vlasti a stali se katany svých přátel a bratří, nebo sami zahynuli jejich rukama.
- Podněcoval mezi námi domácí povstání a snažil se poslat na naše hraničáře kruté indiánské divochy, jejichž známým pravidlem je pobíjení všech, bez ohledu na stáří, pohlaví a stav,

Při každém z těchto případů útisku jsme co nejpokorněji prosili o nápravu; v odpověď našim opakovaným prosbám přicházely než opakované křivdy. Vladař, jehož charakter je takto poznamenán všemi činy, jimiž se dá označit tyran, nehodí se za vládce svobodného lidu.

A nespouštěli jsme ze zřetele ani své britské bratry. Čas od času jsme je upozorňovali na pokusy jejich zákonodárství podrobit nás neospravedlnitelným soudním nařízením. Připomínali jsme jim své potíže s vystěhovalectvím a zdejším osidlováním. Dovolávali jsme se jejich vrozené spravedlnosti a velkomyslnosti a zapřísáhly jsme je ve jménu svazků našeho příbuzenství, aby se postavili proti všem těmto násilnostem, které povedou nevyhnutelně k přerušení našeho spojení a vztahů. I oni však byli hlouzí k hlasu spravedlnosti a pokrevenství. Nemůžeme tudíž dát průchod nezbytnosti, jež nás nutí k odtržení, a zaujmout k nim totéž postavení jako k ostatnímu světu: nepřátelé ve válce, v míru přátelé.

PROČEŽ MY, představitelé, SPOJENÝCH STÁTŮ AMERICKÝCH, shromáždění na generálním Kongresu, dovolávající se nejvyššího soudce světa o

správnosti svých úmyslů, ve jménu a se zmocněním poctivého lidu těchto kolonií slavnostně dáváme na vědomí a prohlašujeme: že tyto spojené kolonie jsou a po právu mají i napříště tvořit SVOBODNÉ A NEZÁVISLÉ STÁTY; že jsou zproštěny jakéhokoliv poddanství vůči britské koruně a že veškeré politické spojení mezi nimi a státem Velkou Británií je a má být naprosto zrušeno; a že jakožto svobodné a nezávislé státy mají plnou moc vyhlášovat válku, uzavírat mír, vstupovat ve spolenectví, navazovat obchodní styky a vykonávat veškerá jednání a všechny záležitosti, jak nezávislé státy po právu činí.

Aby pak toto prohlášení co nejpevněji bylo zajištěno, za tím účelem s pevnou důvěrou v ochranu božské prozřetelnosti si navzájem dáváme v ochranu své životy, svůj majetek a posvátnou nám čest.

Button	William	John Hancock	Robert Morris	William	Josiah Bartlett
Gwinnett	Hooper	Samuel Chase	Benjamin	Floyd	William
Lyman Hall	Joseph Hewes	William Paca	Rush	Philip	Whipple
George	John Penn	Thomas Stone	Benjamin	Livingston	Samuel Adams
Walton	Edward	Charles	Franklin	Francis	John Adams
	Rutledge	Carroll of	John Morton	Lewis	Robert Treat
	Thomas	Carrollton	George	Lewis Morris	Paine
	Heyward, Jr.	George Wythe	Clymer	New Jersey:	Elbridge Gerry
	Thomas	Richard Henry	James Smith	Richard	Stephen
	Lynch, Jr.	Lee	George	Stockton	Hopkins
	Arthur	Thomas	Taylor	John	William Ellery
	Middleton	Jefferson	James Wilson	Witherspoon	Roger Sherman
		Benjamin	George Ross	Francis	Samuel
		Harrison	Caesar	Hopkinson	Huntington
		Thomas	Rodney	John Hart	William
		Nelson, Jr.	George Read	Abraham	Williams
		Francis	Thomas	Clark	Oliver Wolcott
		Lightfoot Lee	McKean		New
		Carter Braxton			Matthew
					Thornton

2 Podepsaná a na pergamenu vyhotovená Deklarace nezávislosti. Převzato z internetových stránek amerických Národních archivů (<http://www.archives.gov/>).

